

SWEET SITUATION หนีรักมาพบคุณ

ผู้ประพันธ์ เฌอรินทิพย์

ราคา 379 บาท

พิมพ์ครั้งแรก กุมภาพันธ์ 2562

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ 978-616-485-234-1

๑ สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติพุทธศักราช 2557

ห้ามดัดแปลงบทความ คัดลอก หรือนำไปใช้บางส่วน

และนำไปเผยแพร่ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น โดยไม่ได้รับอนุญาต

หากฝ่าฝืนมีโทษบัญญัติไว้สูงสุดตามกฎหมาย พระราชบัญญัติ 2537

บรรณาธิการเล่ม : ปรียาทิพย์ จันทนารักษ์

ออกแบบปกและเล่ม : Li_la

ภาพประกอบปก : ธัญญา พิบุลธรรมนนท์ และ XIAN

ภาพประกอบ SD : พชญา ศิริเพ็ญ

ภาพประกอบในเล่ม : Grinner, Zhizhi, Wobushuohua, Gongjie, lujuzi, Jun,
XingyeGongzuoShi

พิสูจน์อักษร : วิชาญ งามโชนง

ข้อมูลทางบรรณานุกรมของสำนักหอสมุดแห่งชาติ

เฌอรินทิพย์.

Sweet Situation หนีรักมาพบคุณ-- กรุงเทพฯ : ไอดี ออล ดิจิตอล พริน , 2562.

314 หน้า.

1. นวนิยายไทย. 0. ธัญญา พิบุลธรรมนนท์, ผู้วาดภาพประกอบ I. ชื่อเรื่อง.

895.913

ISBN 978-616-485-234-1

จัดพิมพ์และจำหน่ายโดย : Mamaya Book

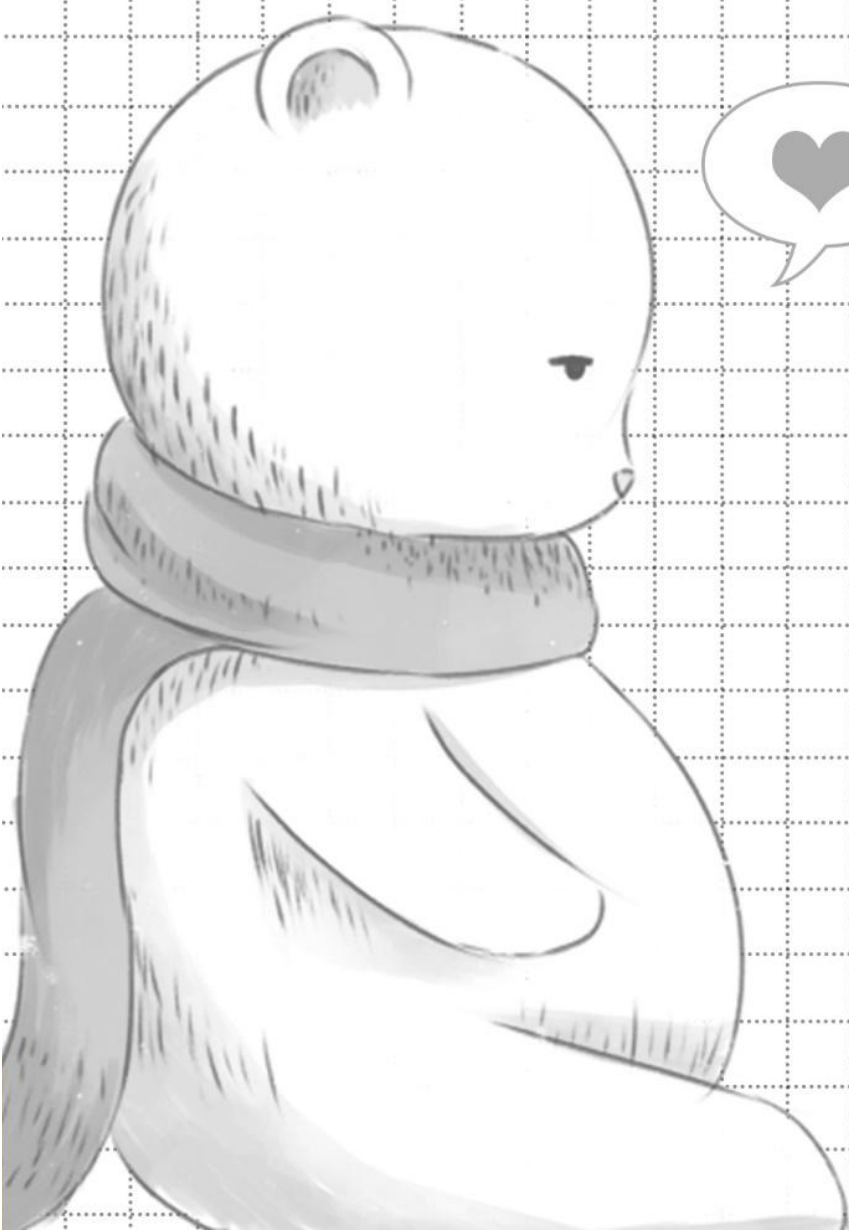
ติดต่อประชาสัมพันธ์พูดคุยได้ที่ FB Page : Mamaya writer

นิยายเรื่องนี้แต่งขึ้นเพื่อความ
บันเทิงเท่านั้น
ไม่เกี่ยวข้องกับ บุคคล สถานที่
หรือเหตุการณ์ใด ๆ ก็ตาม
โปรดใช้วิจารณญาณในการอ่าน

SWEET SITUATION

หนีรักมาพบคุณ

偶
遇
恋
爱

我只需要有一个永远不会放弃我
不需要多么完美的爱情，

บทนำ

เธอไม่ควรรักเขาตั้งแต่แรก...

หญิงสาวบอกกับตัวเองแบบนั้น ใบหน้ามองเศร้ามองไปยังต้นไม้ และท้องฟ้าที่อยู่เบื้องหน้าแม้ขอบฟ้าตะวันตกดินจะสวยงามขนาดไหนแต่จิตใจที่เจ็บปวดในตอนนี้ไม่ได้ทำให้รู้สึกดีขึ้นเลย ความรู้สึกในใจทรมานจนแทบทำอะไรไม่ถูก ดวงตากลมมองท้องฟ้าสีส้มที่ดวงอาทิตย์กำลังลับขอบฟ้าไป ก่อนจะขยับตัวลุกขึ้นจากเก้าอี้เดินไปเรื่อย ๆ อย่างไร้จุดหมาย

“แม่หนู...ช่วยยายซื้อหน่อよし”

หญิงสาวเดินกลับมามองขนมที่เรียงรายอยู่ในกระจาด

“ขนมชั้นดอกกุหลาบไหมจ๊ะ”

“ไม่ดีกว่าค่ะ หนูเห็นดอกกุหลาบแล้วรู้สึกไม่ค่อยดี”

หญิงวัยสี่สิบปลายมองพลางยิ้มออกมาด้วยรอยยิ้มที่อบอุ่น

“ขนมไส้ไส้” เธอพูดขึ้นหลังจากนั่งเงยบอยู่นาน “แล้วก็ขนมตาลค่ะ”

“หนูทำงานอยู่แถวนี้เหรอ”

“เปล่าค่ะ” เธอตอบด้วยน้ำเสียงแผ่ว “แค่มาเดินเล่นเฉย ๆ ค่ะ”

“สามสิบบาทจ๊ะ”

เธอหยิบเงินจ่ายแล้วเอื้อมมือรับถุงขนมมาจากแม่ค้า

“เออ...เดี๋ยวสิหนู เพิ่งมาที่สวนนี่ครั้งแรกใช่ไหม”

“คะ ?”

“ยายมีเรื่องดี ๆ จะบอก...” ยายชายขนมวันวรรคเงียบก่อนพูดต่อไปว่า “ได้ยินมาว่า ศาลข้าง ๆ สวนนี้นะศักดิ์สิทธิ์มาก ๆ โดยเฉพาะเรื่องความรักคู่ครอง”

หญิงสาวยิ้มร่ากับว่าไม่เชื่อคำพูดของยายแม่ค้า

“หลานยายก็เคยขอและสมหวังด้วยนะ”

“หนูว่า...”

“มีคนบอกว่าหากอธิษฐานอย่างแรงกล้า สิ่งที่ต้องการจะเป็นจริง”

“เออ...เอาไว้หนูจะมาลองค่ะ”

เมื่อพูดจบก็รีบเดินจากไปในทันที จนกระทั่งเดินห่างออกมามากพอสมควร จึงหยุดลงเพราะหัวใจที่สับสนกระวนกระวาย

ในใจเธอกำลังหวังอย่างนั้นหรือ ? มันไร้สาระเกินไปหน่อยหรือเปล่า

หญิงสาวสวดหายใจเข้าลึก ๆ กลืนน้ำตาที่กำลังไหลลงมาอีกครั้งหนึ่ง

“บ้าชะมัด...” เธอพูดกับตัวเอง ขณะก้าวเท้ายาวเดินออกจากสวนไป ครั้นเงยหน้าจากพื้นมองตรงไปก็หยุดชะงักลง

นี่ศาลเจ้าที่ยายชายขนมพูดถึงใช่หรือไม่ ?

ศาลเจ้าขนาดกลางที่ตั้งอยู่ตรงข้างต้นไม้ใหญ่ มีดอกไม้และพวงมาลัยจำนวนหนึ่งที่คนนำมาวางไหว้บูชา หญิงสาวยกมือขึ้นลูบที่ต้นแขนเมื่อมีลมเย็นพัดผ่านราวกับมีบางสิ่งเข้ามาหาและผ่านไป เธอไม่ได้เดินเข้าไปแต่ยืนมองอยู่นาน เพื่อตัดสินใจว่าจะทำอย่างไรต่อไปดี

แต่สุดท้ายก็ขอพรไปจนได้...หญิงสาวถอนหายใจขณะที่เดินห่างออกมาจากศาลเจ้า เธอหยุดเดินและหมุนตัวกลับไปมองในระยะไกลก่อนจะค่อย ๆ เดินต่อไป อันที่จริงแล้วก็ไม่ค่อยเชื่อสักเท่าไรกับคำบอกเล่าของยายชายขนม เพราะว่าสิ่งที่เธอขอนั้นยังไ้ก็ต้องเป็นจริงอยู่แล้ว

บ้าชะมัดเลย...!

เธอสะดุ้งจากภวังค์เมื่อเสียงโทรศัพท์ดังขึ้น ก้มตัวลงหยิบขึ้นมาดู ปลายสายที่โทร. เข้ามาก่อนกดรับ

[อ่านข้อความแล้วหรือยัง อย่าลืมที่นัดกันนะ]

“อืม...” หญิงสาวตอบกลับด้วยน้ำเสียงแผ่ว ขณะที่มองไปยังถนนข้างหน้าที่ห่างไปไม่ไกลนัก

[แล้วนี่เป็นอะไรหรือเปล่า เสียงดูเหมือน...]

คำถามสุดท้ายไม่ได้เข้าประสาทหูเลยสักนิด เพราะเสียงโวยวายกรีดร้องทำให้หญิงสาวส่งสายตามองไปข้างหน้า มองเหตุการณ์ที่กำลังซุลมุนจากการทะเลาะวิวาทกันของกลุ่มวัยรุ่นที่อยู่ไม่ไกลนัก เธอไม่ได้สนใจแต่ก็ยืนอึ้งอยู่นาน จนกระทั่งเห็นใบมีดลอยเข้ามาใกล้ ดวงตากลมเบิกกว้างด้วยความตกใจเมื่อกำลังลอยผ่านอากาศมายังใบหน้า

หญิงสาวรีบตั้งสติและเบี่ยงตัวหลบได้อย่างเฉียดตายพอดี ไม่นานก็มีเสียงปืนดังขึ้นหลายนัด ทุกคนต่างก้มตัวหลบหรือวิ่งหนีออกห่าง ในกลุ่มของเด็กวัยรุ่นอีกฝ่ายที่ไม่มีปืนก็วิ่งหลบแต่ไม่วายที่จะหยิบของที่อยู่ใกล้ป่าใส่อีกฝ่าย จนคนที่ถือปืนอยู่นั้นหันมาและยกมือขึ้นเล็ง

เธอมองเหตุการณ์แบบงุนงง ขาและร่างกายนั้นไม่ตอบสนองราวกับว่ากำลังช็อกและตกใจอยู่ จนกระทั่งเสียงปืนอีกนัดดังขึ้นเรียกสติกลับคืนมา หญิงสาวมองเด็กหนุ่มล้มลงกับพื้นด้วยความตกใจ ก่อนที่จะได้ยินเสียงปืนอีกหลายนัดยิงมา ชาวบ้านที่อยู่บริเวณใกล้เคียงต่างก็วิ่งหนีด้วยความหวาดกลัว

หญิงสาวรีบกระเสือกกระสนไปให้ไกลจากที่นี่มากที่สุด ทว่า...อยู่ ๆ เธอก็รู้สึกถึงความเจ็บปวดที่ด้านหลังช่วงบริเวณอกก่อนจะค่อย ๆ ล้มลงที่พื้น แต่โชคก็ไม่ได้ดีมากนักเมื่อศีรษะของเธอล้มลงกระแทกกับของแข็งที่วางอยู่ตรงพื้นอย่างแรงด้วยเช่นกัน

เลือดสีแดงสดไหลไปทั่ว ตอนนี้ไม่มีแม้แต่ริ้วแรงที่จะเอ่ยปากร้องขอความช่วยเหลือ ดวงตาพร่ามัวมองไปยังรั้วของสวนสาธารณะ เห็นเป็นเงาราง ๆ ของคนที่มองมา ซึ่งยืนอยู่ไม่ไกลนักก่อนที่ดวงตาจะปิดสนิทลง

เธอกำลังจะตาย...

‘ความปรารถนาที่ขอมา ข้าจะรับมันไว้...’

เสียงเข้มแหบพร่าดังขึ้นมาจากที่ไหนสักแห่ง ในตอนนี้เธอไม่มีแรงมากพอที่จะหันไปมองใบหน้าเจ้าของเสียง

ความปรารถนาของเธอ ?

หญิงสาวได้แต่นอนนิ่งอยู่โดยที่ไม่ขยับไปไหน เบื้องหน้าคือความมืดมิดไร้แสงสว่าง ทว่าจู่ ๆ แสงสีขาวนั้นก็ปรากฏขึ้นสว่างจนแทบตาเกิดอะไรขึ้นกัน ?

‘มีคนมากมายที่อยากจะสมหวังกับความปรารถนาของตัวเอง แม้จะต้องแลกด้วยสิ่งที่รักมากที่สุด แต่กับเจ้าขอเพียงให้เขามีความสุข...’

ความหมายโดยนัยที่ฟังทำให้หญิงสาวพอจะเดาออกว่ามันคืออะไร... คำอธิษฐานของเธอ

“ฉันไม่ควรรักเขาแต่แรกแล้วจริง ๆ ...” หญิงสาวพูดด้วยน้ำเสียงแผ่วเบาจนแทบไม่ได้ยิน ขอบตามีหยดน้ำใสปรึ้มอยู่ ปล่อยให้มันไหลลงพร้อมกับหัวใจที่เจ็บปวด เป็นแบบนี้ก็ดีเหมือนกัน เธอเองก็ไม่อยากจะอยู่ถ้าหากต้องรับรู้และทนเห็นหน้าเขาทุกวันหลังจากนี้

เสียงหัวเราะของชายปริศนาดังขึ้นหลายครั้งอย่างฟังใจ มีน้อยที่จะขอเรื่องแบบนี้ หากเป็นความรักมักจะขอให้กลับมารักกันเหมือนเดิม ขอให้แฟนหนุ่มที่คนรักที่คบอยู่เสีย...หญิงสาวตรงหน้าช่างน่าสนใจเสียจริง

‘ดี !’

ดวงตากลมพยายามมองร่างและใบหน้าของเจ้าของเสียงนั้น แต่ก็ไม่เป็นผลเมื่อมีแสงสีขาวบดบังเอาไว้

‘จนกว่าจะถึงแรมสิบห้าค่ำเดือนเก้าหวนกลับมาอีกครั้ง มีเวลาที่จะเริ่มต้นรักที่ผิดพลาด หากทุกอย่างเปลี่ยนแปลง เจ้าจะมีชีวิตอยู่เฉกมนุษย์ทั่วไปด้วยวิญญาณและร่างกายนี้ แต่หากทุกอย่างเป็นดังเดิม...จะต้องตายและหายไปจากความทรงจำทุกคนตลอดกาล’

หญิงสาวไม่อาจเข้าใจความหมายที่ฟังได้ รวมทั้งร่างกายนั้นก็เจ็บปวดทรมานมากกว่าที่จะใช้สมองตรองได้ เธอเพียงแค่หลับตาลงและไม่รับรู้สิ่งใดอีกต่อไป...

‘แยละ ดันลบความทรงจำเดิมออก’ เสียงปริศนาดังขึ้นด้วยความตกใจแต่ก็คงไม่ทันเสียแล้วเมื่อส่งวิญญาณของหญิงสาวไปเรียบร้อยแล้ว ‘ถ้านั้นก็เริ่มใหม่ไปแล้วกัน...’

บทที่ 1

ความรัก (ไม่) กลับคืน

แสงตะวันส่องลอดผ่านผ้าม่านในยามเช้าวันหยุด เสียงนาฬิกาปลุกดังขึ้นจนน่ารำคาญ หญิงสาวได้ผ้าห่มขยับตัวเอื้อมมือปิดเสียงก่อนจะซุกตัวลงนอนต่อ ไม่นานนักเสียงเคาะประตูก็ดังขึ้นติดต่อกันหลายครั้ง จำต้องลุกขึ้นจากที่นอนเดินจ้วเจียมาเปิดประตู

“เมื่อไหร่จะตื่นยะ นอนจนตะวันส่องกันแล้ว”

เสียงแหลมแสบแก้วหูของถลันนันท์เอ๋ยขึ้นมองน้องสาวท้องเดียวกันที่กำลังยกมือขยี้เส้นผมด้วยสีหน้าหงุดหงิด

“วันนี้วันหยุดนะ ให้จอมได้นอนซ่อมตายไม่ได้เหรอ ?” ลฎาภาตอบกลับด้วยน้ำเสียงจ้วเจีย ตาทั้งสองข้างยังลึมขึ้นไม่เต็มตื่น

“ใช่ ! วันหยุด แต่แกไม่คิดจะตื่นมาออกกำลังกาย ไปเดินเล่นนอกจากนอนอืดอยู่ในห้องหรือไงอะ !”

คนฟังถอนหายใจออกมาก่อนจะเอื้อมมือปิดประตูแต่คนเป็นพี่รังเอาไว้และมองด้วยสายตาขุ่นเคือง

“การนอนเป็นปัจจัยที่สำคัญพี่รู้ไหม ? ทำให้ไม่แก่เร็ว”

ถลันนันท์ถลึงตาใส่ทันที เพราะคำว่า ‘แก่’ นั้นกระทบเต็ม ๆ

“รีบอาบน้ำแล้วลงมาซะ” คนเป็นพี่กีดฟันพูดส่งสายตามองน้องสาว ก่อนจะหมุนตัวเดินจากไปทันที ขณะที่ลูกภานั่นมองและยกไหล่อย่างไม่ใส่ใจ แล้วปิดประตูห้องลง เธอเดินกลับเข้ามาในห้องพลาถอนหายใจออกมา ส่งสายตามองไปยังโต๊ะข้างหัวเตียงที่มีนาฬิกาตั้งอยู่

ยังไม่เที่ยงสักหน่อย...

เธอเดินเข้าห้องน้ำจัดการแปรงฟันและล้างหน้า ก่อนใช้มือสาบผมที่พันกันให้เรียบร้อย ทาแป้งที่แก้มทั้งสองข้าง และกลับมานั่งที่โต๊ะทำงาน เช่นเดิม ครั้นกำลังจะเปิดโน้ตบุ๊กเสียงตะโกนจากชั้นล่างก็ดังขึ้นอีกครั้ง ทำให้ต้องลุกขึ้นและเดินออกจากห้องไปในทันที

“ทำไมยังไม่อาบน้ำอีก” เสียงแหลม ๆ ของถลัชนันท์เอ่ยขึ้นด้วยความไม่พอใจเท่าไรนักเมื่อเห็นว่าน้องสาวไม่ยอมอาบน้ำเปลี่ยนเสื้อผ้าทั้งที่บอกไว้แล้วว่าวันหยุดสุดสัปดาห์นี้จะต้องออกไปห้างสรรพสินค้าเพื่อซื้อของใช้

“ก็ไม่ได้ออกไปไหนนี่ จะอาบทำไมล่ะ” หญิงสาวพูดพร้อมกับนั่งลง ผึ่งตรงข้าม สายตามองอาหารเข้าตรงหน้า ตอนแรกตั้งใจว่าวันนี้จะไม่ลงมารับประทานอาหารช่วงเช้า เพื่อน้ำหนักที่กำลังขึ้นในช่วงนี้จะได้ลดลงบ้าง ทว่าเมื่อเห็นเมนูโปรดตรงหน้าแล้ว...ขอเปลี่ยนความคิดดีกว่า

“ไม่ต้องกิน ถ้ายังไม่อาบน้ำ” คนเป็นพี่พูดขณะที่ยกชามโจ๊กตรงหน้าของน้องสาวออกมา

ลูกภามองด้วยความเสียดยสุด ๆ แต่ก็ยังไม่ยอมลุกขึ้นทำตามโดยดี

“ไม่เอา” เธอทำหน้านมู่ย วางช้อนลงที่โต๊ะแล้วลุกขึ้น

“ไปอาบน้ำเดี๋ยวนี้” น้ำเสียงเข้มแกมสั่งของพี่สาวทำให้หญิงสาวมองด้วยสายตาที่ไม่พอใจ “ก็ได้ ถ้าไม่ไปเดื่อนี้ก็ไม่ต้องกินข้าวที่บ้าน ของใช้ผ้าอนามัย สบู่ล้างหน้า ครีม...”

“ไป ๆ ไปอาบแล้ว !” ได้ผลทันตา ลูกภารีบวิ่งขึ้นบันไดไปแต่ไม่วาย เธอโน้มตัวลงมาและตะโกนเสียงดังว่า “พี่จายนะ” ก่อนจะหายลับไปทันที

ถลัชนันท์มองและส่ายหน้าออกมา ไม่ต้องพูดก็รู้อยู่แล้วว่าต้องจ่ายให้คนอย่างลูกภากงสุด ๆ ไม่ยอมให้เงินในบัญชีลดลงแน่นอน ก็ยังดีที่ช่วยงานบ้านและยอมไปช่วยถือของบ้าง

...ให้ตายสิ น้องบ้า !

“วันนี้กินหม้อไฟกันนะ” ลฎาภาหันไปพูดขณะที่จอดรถเข้าช่องแล้ว
คนเป็นพี่สาวหันมองเบ้าปากใส่ด้วยความหมั่นไส้เจ้าน้องสาวซึ่งก
“เออ ๆ ไปช่วยซื้อของก่อนแล้วกัน” พูดตัดด้วยความรำคาญเสียมากกว่า
เพราะตั้งแต่ลฎาภาย้ายเข้ามาทำงานในเมืองหลวงด้วยแล้ว มารดาและพี่ชายก็
ฝากให้เธอเป็นคนดูแลน้องสาวคนนี้ เพราะไม่เคยเข้าเมืองมาก่อน แต่ใครให้ก
ขนาดนี้กันล่ะ ถ้าไม่คิดว่าเงินเดือนมากพอที่จะดูแลน้องได้ คงไม่ยอมแน่ ๆ

“เย้ !” หญิงสาวร้องขึ้นทันที เพราะว่าเงินในเดือนนี้ใช้ไปกับเรื่อง
ไร้สาระจนเกือบจะหมดแล้ว “มีสายเปย์แบบนี้ดีจริง ๆ”

ลฎาภาเอี้ยวตัวหยิบกระเป๋าที่เบาะหลังลงขณะที่ถลันนั้นหันเปิด
ประตูลงมารอข้างนอก หญิงสาวปิดประตูและเดินอ้อมเข้ามาหาพี่สาวเกาะ
แขนอ้อนราวกับบอกว่า ‘หม้อไฟอย่าลืมนะ’

ถลันหันที่ได้แต่ถอนหายใจมองหน้าน้องสาวคนเล็กจอมเอาแต่ใจ
ขณะที่เดินผ่านประตูเข้าไปในห้างสรรพสินค้า ครั้นเดินเข้ามาแล้ว เสียงผู้คนที่
ดังไม่ขาดสาย ทั้งเสียงตะโกนเรียกของพนักงานหน้าร้าน หรือแม้กระทั่ง
เสียงพูดคุยของคู่รัก...แต่ไม่ได้อยู่ในความสนใจของลฎาภาเลยสักนิด ตรงกัน
ข้ามกับคนเป็นพี่ที่ทำสีหน้าหงุดหงิดออกมา

“ไปซื้อของเสร็จแล้วเอาของไปเก็บแล้วมากินหม้อไฟ แล้วต่อด้วย
ขนมหวานหน่อยดีไหม”

“ไม่” ถลันหันตอบกลับด้วยน้ำเสียงหงุดหงิดเล็กน้อย ทำให้คนฟัง
เดาได้ไม่ยากจากอารมณ์ที่แปรปรวนนี้ แน่نونว่าไม่พ้นเรื่องการมองคู่รักเดิน
จับมือกันหวานชื่น แต่พี่สาวอายุเลยเลขสามมาแล้วหลายปีก็ยังไม่มีความหวังเรื่อง
แต่งงานสักที แฟนที่คบกันอยู่ก็ไม่เคยเอ่ยถึงเรื่องนี้สักนิด

“ถึงจะไม่ตะโกนออกมาว่า ‘อยากแต่งงาน’ แต่หน้าซัดเจนมาก ๆ”

ถลันหันหันขวับมองด้วยสายตาขุ่นเคือง

“วันนี้ซื้อของเสร็จแล้วกลับ !”

ลฎาภายืนงออยู่ครู่หนึ่งก่อนรีบสาวเท้าตามพี่สาวไปในทันที

ก็แค่พูดความจริงเท่านั้นเอง ทำเป็นงอนไปได้ จี !

เกือบสามชั่วโมงได้กว่าจะซื้อของใช้จำเป็นเสร็จทั้งหมด ไม่คิดว่าจะเต็มไม้เต็มมือขนาดนี้ ลูภูภามองของในมือและรีบเดินนำเข้ามาในร้านขนมหวาน วางของลงก่อนจะกวักมือเรียกพี่สาวให้เดินเข้ามาด้วย

“ไม่เลี่ยนนะ”

“ใจร้าย” ลูภูภามองด้วยสีหน้าผิดหวัง ก่อนหันไปสั่งเมนูโปรดกับพนักงานโดยไม่ต้องเปิดรายการขึ้นดู

ถึงแม้ว่าจะเข้าใจพี่สาวก็เถอะ แต่การทำหน้าบูดงอนนี้ ไม่รู้ได้อะไรขึ้นมา งอนไปใช้ว่าแฟนจะเดินมาขอแต่งงานสักหน่อย

“ใครจะเป็นแบบแกะละ อายุยังไม่ขึ้นเลขสาม แก่ไม่เข้าใจหัวอกผู้หญิงที่ต้องการมีครอบครัวหรอก”

ไม่รู้ว่าจะหัวเราะหรือสงสารพี่สาวดี เพราะนิสัยงอนเรื่องไม่เป็นเรื่องทำให้ไม่ค่อยชอบ ไม่รู้สึกแปลกใจเลยสักนิดที่ทำมายังไม่แต่งงานกันสักที

“พี่จะไปใส่ใจทำไม ไม่ได้แต่งงานก็อยู่โสดไปซะสิ จอมยังตั้งใจเลยว่าจะอยู่เป็นโสดตลอดไป” ลูภูภาพูดด้วยสีหน้ามีความสุขต่างจากถลันันท์ที่ทำหน้าบอกรับไม่รับ

“ใครจะไปคิดแบบแกกันล่ะ !”

ก็อาจจะจริงที่ไม่เข้าใจ เพราะเธอไม่เคยสนใจเรื่องมีใครรักเลยสักนิด มากไปกว่านั้นคือการมีอิสระอย่างเต็มที่แบบไม่ผูกมัด ลูภูภายิ้มเจี๊ยบ ๆ ก่อนก้มหน้าลงหยิบโทรศัพท์มือถือขึ้นมาเล่นรอก

“แถมรู้ว่าผู้หญิงพอถึงเวลาก็คอยจะมีครอบครัว...”

เฮ้อ...หญิงสาวถอนหายใจพลางส่ายหน้าเลื้อยมองพี่สาวที่เอาแต่พูดตดพ้อต่าง ๆ นานา

“เดี๋ยวนี้ผู้หญิงอยู่ได้โดยไม่ต้องง้อผู้ชายกันแล้ว มีเงินซะอย่าง”

“ใครจะคิดแบบแกกันล่ะ”

ลูภูภามองและยกไหล่อย่างไม่ใส่ใจ ขณะที่พนักงานเดินเข้ามาเสิร์ฟขนมหวานที่สั่งไป

หญิงสาวจ้องอยู่กับของหวานตรงหน้า แต่ก็เข้าไปเพราะกลิ่นนั้นที่
หิบบ้วนและตักเข้าปากไปก่อน

“ไหนว่าไม่กินไง” เธอเงยหน้าขึ้นมอง

“บอกว่าไม่จ่าย แต่ไม่ได้บอกว่าไม่กินนี่”

“ซิ !” หญิงสาวเบ้าปากใส่ด้วยความมั่นใจ ก่อนจะหิบบ้วนตัก
น้ำแข็งราดด้วยสตรอว์เบอร์รี่เข้าปาก

เวลาผ่านไปนานพอสมควรจนกระทั่งขนมตรงหน้าว่างเปล่า ลูภา
หันมองไปตามสายตาที่พี่สาวมองด้านนอกร้าน

“พี่มองอะไร ?”

“เปล่า” กลิ่นนั้นที่พุ่งขึ้นไม่เต็มเสียงหลังจากที่นั่งเฝ้ารอนาน “แค่
มองผู้ชายหล่อ ๆ เป็นอาหารสายตา”

“ไหน ?” เธอยังคงส่งสายตามองตามด้วยความอยากรู้

“ผู้ชายสูง ๆ เสื้อสีดำนั่นไง” คนเป็นพี่ชี้บอกไปมั่ว ๆ เพราะสายตา
ไม่ได้จ้องตามที่บอก ดวงตากลมหลוקไปมาด้วยความสับสน และคิดว่าเมื่อครู่
คงจะตาฟาดไปเองแน่ ๆ ที่เห็นแฟนหนุ่มเดินจับมือกับผู้หญิงคนอื่น

ลูภาเฝ้าสายตามองไปยังเป้าหมายที่พี่สาวบอกอีกครั้ง ริมฝีปากอ้ม
ยิ้มออกมาเจื่อน ๆ แล้วหันกลับมามองพี่สาวก่อนพูดขึ้น “พี่มีแฟนแล้วนะ”

เธอมองพี่สาวที่จ้องผู้ชายอยู่นานมากจนกระทั่งเดินกลับสายตาหายไป
จึงขยับตัวลุกขึ้นสะกิดเรียกให้ลูกและหิบบ้วนของเดินออกจากร้านไป

หลังจากที่เดินซื้อของรวมถึงแวะรับประทานอาหารมือเย็นเสร็จ กว่า
จะกลับถึงบ้านก็เกือบสองทุ่ม หญิงสาวทั้งสองช่วยกันขนของจากท้ายรถเดิน
เข้ามาวางไว้บนโต๊ะในห้องครัว

“เดือนหน้าบริษัทมีวันหยุดยาวจะกลับบ้านไหม ?” กลิ่นนั้นที่เอ่อ
ถามขึ้นขณะที่วางของ

“จริง ๆ วันหยุดยาวมีตั้งแต่วันนี้และยาวไปเรื่อย ๆ จนกว่าจะหางาน
ใหม่ได้” หญิงสาวตอบกลับพลางหิบบ้วนของที่ซื้อมาจัดใส่เข้าตู้เย็น

“อย่าบอกนะว่าเข้ากับเพื่อนร่วมงานไม่ได้ ?”

“ใช่ที่ไหนละ เพื่อนที่นี้ดีทุกคนแหละ แต่เดินทางไกล งานก็หนักเงินก็น้อย” หญิงสาวพูดพลางถอนหายใจออกมาเสียงดัง หันหน้ามามองพี่แล้วพูดต่อไปว่า “ก็มันกลับตลกนี้ ก็รู้ว่าขนาดวันหยุดบางที่ยังต้องเข้าไปเก็บผลการทดลองที่ทำค้างไว้เลย มันเหนื่อยและจอมก็อยากทำงานที่ขึ้นตำแหน่งสูงมากกว่านี้ได้ด้วย”

“แล้วบอกแม่หรือยัง ?”

ลฎาภาส่ายหน้าทันที “มีหวังให้กลับมาช่วยทำงานที่บ้านแน่ ๆ”

คนเป็นพี่ยิ้มหัวเราะออกมาเมื่อได้ยินคำตอบ แน่นอนว่ารู้นิสัยของน้องสาวดีที่ไม่ชอบกลับไปทำงานรีสอร์ทที่บ้านเกิด เพราะต้องรับมือกับแขกเดาไม่ได้และรวมถึงเธอด้วย

“แต่แกจะมานั่ง ๆ นอน ๆ แบบนี้โดยไม่หางานทำไม่ได้นะ”

ลฎาภามองแล้วยิ้มออกมาด้วยสายตาสื่ออารมณ์

“เอน่า จอมสัญญาว่าจะรับหางานใหม่ให้ได้เร็ว ๆ”

เฮ้อ...เสียงถอนหายใจของถลันนันทังขึ้นอีกครั้ง พलगเหล่มองน้องสาวที่กะพริบตาให้

“เออ รีบ ๆ ด้วยละกัน เงินเก็บฉันจะหมดเพราะแกนี่แหละ”

“น่ารักที่สุดเลย !” เธอพูดเสียงหวาน เดินเข้ามากอดถลันนันทังแน่น ก่อนจะคลายวงแขนออกและยิ้มหวานให้ ขณะที่คนเป็นพี่มองแล้วส่ายหน้าออกมาก่อนเดินออกจากห้องครัวไป เหลือเพียงลฎาภาที่ยืนยิ้มออกมาอย่างมีความสุขและโล่งอก

อย่างน้อยก็ไม่ถูกไล่ให้กลับบ้านไปสักพักหนึ่งละนะ...

อยากจะบ้าตายสุด ๆ ไปเลย

ลฎาภาสบถในใจพलगเอนตัวลงพิงที่พนักเก้าอี้ หลังจากทีรออีเมลตอบกลับจากบริษัทหลายแห่งมาหลายวันแล้ว ตอนนี้อย่างไม่มีการตอบกลับอีกเช่นเดิม เธอยกมือชี้เส้นผมสีน้ำตาลสั้นประจำมือข้างหนึ่งก็เอื้อมหยิบขนมที่วางอยู่บนโต๊ะขึ้นมากินเพราะยังรออีเมล แต่จะปล่อยให้ว่างงานไปหลายเดือนก็ไม่ได้ มีหวังต้องโดนบ่นแน่

หญิงสาวถอนหายใจพลางเปิดเข้าไปดูโพสต์ที่อัปเดตพร้อมทั้งข้อความที่บ่นเพื่อของเพื่อนสมัยเรียน ก่อนขยับตัวลุกขึ้นจากหน้าจอคอมพิวเตอร์อย่างตั้งใจ ดูท่าแล้วคงไม่มีจดหมายตอบรับจากบริษัทที่ส่งใบสมัครงานไปแน่ ๆ

ลฎาภาเดินออกจากห้องนอนมายังห้องครัวเพื่อหาอาหารว่างรับประทาน ทว่าเสียงถอนหายใจดังนับสิบรอบ ขณะเดินกลับขึ้นมานั่งอยู่หน้าจอคอมเช่นเดิม ทันใดนั้นก็ก็มีเสียงอีเมลตอบกลับมา เธอจึงไม่รอช้าที่จะเปิดอ่านทันที ครั้นได้อ่านใบหน้าสวยที่บูดบึ้งอยู่นั้นก็มีรอยยิ้มปรากฏขึ้นมา

“ได้แล้ว ๆ” หญิงสาวร้องออกมาด้วยความดีใจ ขณะที่ลุกขึ้นเต้นร่ากับว่าถูกรางวัลก้อนใหญ่ แม้จะยังไม่รู้ผลตอบรับการเข้าทำงาน แต่บริษัทเรียกสัมภาษณ์งานนั้นถือเป็นเรื่องน่ายินดี อีกอย่างบริษัทใหญ่มีการตลาดดีทั้งในและต่างประเทศ อีกทั้งสวัสดิการพนักงานก็ดีด้วย

สวรรค์ช่วยลูกแล้ว !

ลฎาภาดีใจอยู่นานก่อนจะรีบวิ่งไปที่ตู้เสื้อผ้าในทันที มองเสื้อผ้าสำหรับใส่ไปวันสัมภาษณ์ในวันอังคารหน้า จนกระทั่งผ่านไปแล้วสิบนาที เสื้อผ้าทั้งตู้ก็ถูกขนออกมาจนเกือบหมดแล้วยังหาตัวที่เหมาะสมกับการใส่ยังไม่ได้ หญิงสาวถอนหายใจก่อนจะจัดเก็บเสื้อผ้าเข้าตู้ดังเดิม

“ไปซื้อใหม่ก็ได้ เมื่อจะไ้งานที่นี่” ลฎาภาพูดแล้วหยิบเสื้อผ้าออกมาเดินเข้าห้องน้ำไปอย่างรวดเร็ว

หลังจากอาบน้ำเสร็จเสียงโทรศัพท์ก็ดังขึ้น เธอหยิบขึ้นมามองสายที่โทร. เข้า ก่อนกดรับ

“ว่าไ้คะ คุณพี่”

[วันนี้กลับตึกนะ กะว่าจะไปกินดินเนอร์กับพี่อาร์ตสักหน่อย]

“พอดีเลย จอมจะออกไปซื้อของอยู่”

[งั้นแค่นี้ละ ปิดประตูบ้านให้ดีละ]

“รับทราบค่า”

ลฎาภาวางสายเดินมาแต่งหน้าแล้วหยิบกระเป๋าออกจากห้องไปทันที

หมายเลขที่ท่านเรียก ไม่สามารถติดต่อได้ในขณะนี้ กรุณาติดต่อใหม่
อีกครั้งค่ะ....

ถลันนั้ยยืนรออยู่หน้าประตูห้องคอนโด ฯ ของเขามาเกือบครึ่ง
ชั่วโมงแล้ว พอโทร. หาแฟนหนุ่มก็ปิดเครื่องไม่รับสาย จนสุดท้ายตัดสินใจที่จะ
ใช้กุญแจสำรองที่ได้ให้เปิดเข้าไปรอข้างใน

เกือบสองอาทิตย์ที่ไม่ได้พบหน้ากับชายหนุ่มเพราะเห็นว่าอีกฝ่ายงาน
เยอะ โทร. หรือส่งข้อความไปก็มักจะบอกว่า ติดประชุมบ้าง เจ้านายเร่งงาน
บ้าง หรือต้องออกไปพบปะลูกค้า จึงทำให้ไม่กล้าโทร. มากวนมากเท่าไร แต่
มันก็นานมากจนทำให้เธอรู้สึกว่เริ่มห่างกันออกไป

หญิงสาวถอนหายใจออกมาเดินดูไปรอบ ๆ ห้อง ก่อนจะเดินไปยัง
ห้องครัวเพื่อหาน้ำดื่ม ไม่นานนักเธอก็ได้ยินเสียงเปิดประตูจึงรีบเดินไปทว่าก็
ได้ยินเสียงของผู้หญิงคนหนึ่งแทรกเข้ามาทำให้หยุดชะงักลงและหาที่ซ่อนทันที

“มาอยู่กับฉันแบบนี้ แฟนคุณจะไม่ว่าเธอคะ ?” เสียงหวานน่ารัก
ออกออดังขึ้นจากหน้าประตู ถลันนั้ยรีบซ่อนตัวอยู่ในห้องครัว ยกมือปิด
ปากเงียบเอี้ยวหูฟังบทสนทนาของทั้งสองคน จนกระทั่งแสงสะท้อนผ่านเห็น
เป็นเงาจึงรู้ว่าทั้งสองคนนั้นอยู่ฝั่งตรงโต๊ะที่เธอหลบอยู่ หญิงสาวมองเงาเห็น
เป็นรูปร่าง มือทั้งสองก็กดปิดปากแน่นกลั้นเสียงเอาไว้ หยดน้ำตาไหลลงมาไม่
รู้ตัว ร่างกายสั่นเทาจนไม่มีแรงแม้แต่จะลุกขึ้น

พอมองจากเงาจึงรู้ว่าแฟนหนุ่มของเธอกำลังกอดและจูบฝ่ายหญิงอยู่
เธอทำอะไรผิด ทำไมถึงต้องนอกใจเธอ ?

“นี่ อย่าสิ...เดี๋ยวแฟนคุณมาจะไม่ดีนะ” หล่อนพูดเสียงหวานเป็นเชิง
ห้ามแต่ก็เป็นการเชิญชวนอีกฝ่ายให้เข้าหา

“ไม่มาหรอก เราคบกันมาปีหนึ่งแล้วนะ ยังไม่ถูกจับได้เลย”

“นั่นก็เล็กกับมันซะสิ” หล่อนพูดด้วยน้ำเสียงไม่พอใจ

“เรื่องนั้นค่อยว่ากัน ตอนนี้เรามาสนุกกันดีกว่านะ”

ถลันนั้ยได้แค่ฟังเสียงครางของทั้งสองคน ขณะกลั้นเสียงตัวเอง
เอาไว้มองเงาที่ผ่านลงมายังผนังกำแพงด้วยความเจ็บปวดใจ ก่อนเงานั้นจะ
หายไปและตามด้วยเสียงปิดประตูห้อง เธอจึงรู้ว่าทั้งสองคนได้เข้าไปใน

ห้องนอนแล้ว ร่างกายทรุดลงเร็วแรงแทบไม่มีเมื่อได้รู้ความจริง เขาคบกับเธอมาห้าปีกว่าแล้วแต่ไม่คิดเลยว่าจะทำแบบนี้ ทั้งที่คิดว่าผู้ชายคนนี้จะแต่งงานและสร้างครอบครัวด้วยแล้ว

ถลันนันทหัวเราะสมเพชกับตัวเองพลางยกมือขึ้นปาดน้ำตา ไม่ใช่จะไม่เคยอกหักหรือถูกนอกใจ แต่ครั้งนี้เป็นครั้งแรกที่รู้สึกเจียนตาย

หญิงสาวเดินออกมาหันมองไปยังประตูห้องนอนที่มีเสียงดังครางของทั้งสองคนเป็นระยะ ก่อนจะเดินออกจากห้องไปด้วยจิตใจล่องลอย

จะมีสักคนที่เชื่อใจได้จริง ๆ ไหม ?

สักคนที่ไม่นอกใจ

ถลันนันทไม่รู้ตัวเลยสักนิดด้วยซ้ำว่าได้เดินออกมานอกประตูคอนโดฯ ของชายหนุ่มแล้ว พอได้ยินเสียงแตรรถบีบเรียกให้ได้สติขึ้นมาก็หันมองแสงไฟที่ส่องจ้า แล้วรู้ว่าตัวเองนั้นได้ยืนอยู่ท่ามกลางถนน จึงรีบสาวเท้าวิ่งข้ามฝั่งอย่างรวดเร็ว ครั้นก่อนเดินต่อไปก็หันมองคอนโด ฯ อีกครั้ง และรีบหมุนตัวสาวเท้าเดินไปเพื่อขับรถออกไปทันที...

“กลับมาแล้วหรือ ?” เสียงใสของลูกาภาเอ่ยถามขึ้นขณะที่กำลังนั่งดูโทรทัศน์อยู่ลำพัง แต่ก็ต้องงุนงงเมื่อพี่สาวเดินผ่านไปโดยไม่ทักตอบ หญิงสาวไหวไหวอย่างไม่มีใส่ใจก่อนจะหยิบรีโมตที่อยู่ข้างตัวกดเปลี่ยนช่องไปเรื่อย ๆ

ทางด้านถลันนันทหลังจากที่ประตูห้องปิดลงแล้ว ก็ทรุดตัวนั่งลงร้องไห้สะอื้นออกมา ยังทำใจยอมรับความเจ็บปวดและภาพที่แสนจะบาดตานั่นไม่ได้ ไม่เคยรู้ที่เขาคบหญิงอื่นมาตลอดหนึ่งปีทั้ง ๆ ที่มอบความเชื่อใจให้ ... เธอนั่งเศร้าอยู่นาน พยายามทำใจให้เข้มแข็งและเลิกสนใจผู้ชายเองช่วยคนนั้น ก่อนตัดสินใจลุกขึ้นเดินไปหยิบของทั้งหมดที่แฟนหนุ่มซื้อมาให้ในโอกาสต่าง ๆ ใส่ลงถุงขยะ ก่อนจะเปิดประตูห้องและขนออกมาให้หมดในรอบเดียวแล้วแบกลงมาชั้นล่างจนครบทั้งหมด

“ทำอะไรนะ” ลูกาภาเอ่ยถามขึ้นหันมองด้วยความแปลกใจเมื่อเห็นพี่สาวขนของจำนวนมากลงมาจากห้องนอน บางชิ้นเธอจำได้ว่าเป็นของที่เคยบอกว่าสำคัญเพราะแฟนหนุ่มเป็นคนซื้อให้

“ของแบบนี้ เอาไปทิ้งให้หมดเลย !” ถลัชนันท์ตะโกนด้วยน้ำเสียงสั้น
“เกิดอะไรขึ้นหรือเปล่า ?”

ถลัชนันท์นิ่งเงียบไม่ตอบคำถาม เอาแต่ร้องไห้สะอื้นออกมาจนคน
มองพอจะเดาเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นได้ แต่ก็ไม่เข้าใจว่าแท้จริงเป็นอย่างไรกันแน่

“เกิดอะไรขึ้นกันแน่ ?” ลลภาเอยถามอีกครั้ง

ถลัชนันท์ยกมือขึ้นปาดน้ำตาบนใบหน้า ครั้นอยากจะเอ่ยปากเล่าทว่า
ยังทำใจไม่ได้

“ทำ...ไม่...ฮือ ๆ ...”

“พี่อาร์ตบอกเลิกเธอ”

ลลภาเอยถามเสียงแผ่วพลางส่งสายตามองพี่สาว ก่อนจะลุกขึ้นจาก
โซฟาเดินเข้าไปหา พี่สาวเอาแต่ร้องไห้ออกมา ครั้นจะพูดก็พูดไม่รู้เรื่อง แม้จะ
พยายามกลั้นเสียงสะอื้นเอาไว้เพื่อที่จะพูดมันออกมา

“เขานอกใจ...คนเลว...ฮือ ๆ ...”

ลลภาเอยก้าวมาใกล้ตั้งพี่สาวเข้ามากอดเพื่อปลอบประโลมโดยไม่ถาม
อะไรเป็นการซ้ำเติม

“ถ้าอยากจะร้องไห้ วันนี้ก็เสียใจให้สุด ๆ ไปเลยนะ แค่วันเดียว”

หญิงสาวปลอบพลางใช้มือลูบหลัง เธอรู้ว่าแฟนหนุ่มปัจจุบันที่คบ
กันอยู่นั้นพี่สาวจริงจังมากถึงขั้นอยากแต่งงานสร้างครอบครัวด้วยกัน แต่เป็น
แบบนี้ก็ดีแล้ว อย่างน้อยก็รู้ว่าเขานอกใจก่อนที่จะแต่งงาน

“จอม...พี่รักเขา...ฮือ...พี่ยังรักเขา”

ลลภาเอยได้แค่เงียบเพราะไม่เคยมีแฟนจึงไม่เข้าใจความรู้สึกนี้เท่าไร

“เขานอกใจ...พี่...มะ...มาตลอดหนึ่งปี...”

หญิงสาวฟังแล้วรู้สึกขุ่นเคืองแทนเพราะว่าตลอดห้าปีที่ผ่านมาพี่สาว
ของหล่อนไม่เคยนอกใจฝ่ายชายเลยสักนิด แม้จะมีผู้ชายมากมายเข้ามาจีบ
หรือขอรุญด้วยแก๊งาก็ตาม

“จำที่แม่เคยบอกได้ไหม ? ผู้ชายที่รักจริง จะไม่มีวันนอกใจเด็ดขาด”

คำนี้ถลัชนันท์ไม่เคยลืม ทว่าหัวใจข้างในจุกจนแทบหายใจไม่ออก
หล่อนได้แต่พยักหน้ารับเท่านั้น จริงอยู่ถูกอย่างนี้น้องสาวบอก ผู้ชายแบบนี้ไม่

คู่ควรกับพ่อของลูก ไม่คู่ควรที่จะฝากชีวิตเอาไว้ด้วย

“อิม” ถลัชนันท์ขานรับในลำคอพลาถันมองของที่ชนลงมา มันเคยมีค่ามากที่สุดจนถึงวันนี้ที่กลายเป็นเพียงขยะที่กำลังจะทิ้ง ความรู้สึกดี ๆ ตลอดห้าปีที่ผ่านมาเพียงไม่ถึงชั่วโมงก็กำลังหายไปเพราะความเลวของคน เธอรู้ว่ามันยากที่จะลืมแต่ก็ต้องลืมให้ได้...

วันหยุดสุดสัปดาห์ผ่านมาถลัชนันท์ไม่ได้ออกไปไหนจากห้องนอนเลย แม้กระทั่งอาหารก็รับประทานเพียงนิดเดียว ถึงจะบอกว่าควรทำใจได้ ไม่ควรเสียเวลาเศร้าไป ทว่าก็ยังทำไม่ได้อยู่ดี

ก๊อก ๆ ๆ

เสียงเคาะประตูดังขึ้นหลายครั้งติดต่อกัน แต่ไม่มีท่าทีที่หญิงสาวจะลุกขึ้นจากเตียงเดินไปเปิด จนกระทั่งประตูเปิดออกมา ภายในห้องมืดสนิท แม้กระทั่งผ้าม่านก็ปิดไม่รับแสงตะวันจากด้านนอก

“พี่ควรกลับมาเป็นเหมือนเดิมได้แล้วนะ”

ลฎาภาเดินเข้ามาในห้องมองคนบนเตียงที่นอนหันหลังให้ อดเป็นห่วงไม่ได้ว่าพี่สาวนั้นจะคิดทำร้ายตัวเองหรือเปล่า ถึงแม้รู้ว่าเพียงเวลาสองวันไม่อาจจะทำให้ความรู้สึกนั้นหายไปได้ แต่การที่พี่สาวเธอซึมเศร้าแบบนี้ต่อไปมันก็ไม่มีอะไรดีขึ้นมา

“จอมควรโทรบอกพี่ชายสุดน่ารักให้มาอยู่เป็นเพื่อนดีไหม ?”

“ไม่ต้องมาชู้เลย !”

“ไม่ได้ชู้ แต่จะโทร. จริง ๆ เพราะถ้าอยู่แบบนี้ต่อไปมีอัตราเสี่ยงสูงที่คิดจะทำอะไรบ้า ๆ”

“แกจะไม่โทร. บอกใช่ไหม ?” ถลัชนันท์เอ่ยถามขึ้นเพราะกลัวว่านอกจากจะได้กลับบ้านแล้วบางทีแฟนหนุ่มอาจจะไม่รอดด้วยซ้ำ เธอกลัวว่าจะมีปัญหาใหญ่ตามมาทีหลัง ยิ่งพี่ชายเป็นคนหัวร่อนง่ายอยู่ด้วยเกี่ยวกับเรื่องของคนในครอบครัว

“ก็ต้องอยู่ที่ว่าพี่เป็นยังไง”

ถลันหันตพลิกตัวหันมาขยับตัวขึ้นนั่ง ขอบตาแดงก่ำ ใบหน้าก็เต็มไปด้วยคราบน้ำตา พลายยกมือขึ้นเช็ดลวก ๆ สูดหายใจเข้า แล้วสบตามองน้องสาว

“โอเคแล้ว แกไม่ต้องโทร. ไปบอกนะ”

ลฎาภาหัวเราะ

“ก็ดี งั้นลงไปกินข้าวกันได้แล้ว”

ถลันหันพักหน้าขยับตัวลงจากเตียงขณะที่ลฎาภาลุกขึ้น พลันหันมองสองไปยังกระจกที่อยู่ห่างไม่กี่มeters ก็กรีดร้องออกมาด้วยท่าทางตกใจ

“กรีดดด...นี่หน้าฉันหรือ ทำไมถึงโทรแบบนี่”

ถลันหันรีบลุกขึ้นวิ่งไปที่โต๊ะเครื่องแป้งทันที เดิมทีใบหน้าสวยไม่มีริ้วรอยของวัย อีกทั้งใต้ตาก็ไม่หมองคล้ำเท่ากับตอนนี้ หญิงสาวยกมือขึ้นลูบใบหน้าตามริ้วรอยและความหมองคล้ำ รับไม่ได้อย่างแรง แท้ทั้งสองที่ยืนอยู่ก็กระตือป่นหลายทีก่อนจะหันมามองน้องสาวที่ยืนขำอยู่

“พี่ควรดูแลตัวเองมากกว่านะ ไม่งั้นอาจจะขึ้นคานจริง ๆ”

“ยัยจอม !”

“งั้นลงไปรอข้างล่างนะ” ลฎาภาพูดพร้อมกับรีบเดินออกจากห้องเมื่อเห็นสายตาค้อนมองมา เพราะรู้ว่าพี่สาวรักสวยรักงามมากขนาดไหน

หลังจากที่ประตูห้องปิดลงแล้วถลันก็หันมาส่องกระจกอีกครั้ง ไม่คิดเลยว่าสองวันที่ปล่อยตัวเองไม่ดูแลจะโทรมได้มากถึงขนาดนี้ หญิงสาวถอนหายใจออกมาก่อนจะเดินกลับไปเตียงเพื่อหยิบโทรศัพท์ ควรจะทำอย่างไรดีจะนัดเขาเพื่อมาคุยกันหรือว่าจะปล่อยให้เป็นแบบนี้ต่อไป รอวันที่เขามาขอเลิกเธอ

สองวันที่ผ่านมาเหมือนจะทำใจได้บ้างแล้ว ส่วนหนึ่งคงเป็นเพราะที่เห็นใบหน้าโทรมราวกับผิบบนของตัวเอง ก็เพิ่งคิดได้ว่ามันไม่มีอะไรดีขึ้นมาที่จะเศร้าต่อไป...

บทที่ 2

พลาดปลั่ง

อากาศเช้านี้สดใสไม่มีทำที่บอกว่าฝนจะตกลงมา ช่วงเป็นเวลาที่ดี
ลฎาภาใส่เสื้อผ้าชุดใหม่พร้อมสำหรับการสัมภาษณ์งานในวันนี้ และไม่ลืมที่จะ
เตรียมเอกสารเพื่อไว้ให้ครบ ก่อนจะส่องมองความเรียบร้อยในกระจกเป็นครั้ง
สุดท้ายแล้วหยิบกระเป๋าออกจากห้องลงมาชั้นล่าง

“ตื่นแล้วหรือ?” ถลัชนันท์เอ่ยถามด้วยน้ำเสียงแปลกใจเมื่อเห็นว่า
น้องสาวเดินลงมารับประทานอาหารในตอนเช้า ครั้นสังเกตการแต่งตัวก็ยิ่ง
สงสัยว่าจะไปทำอะไร เพราะนานครั้งมากที่จะเห็นแต่งตัวเป็นทางการและ
เรียบร้อยแบบนี้ “แล้วนี้จะออกไปไหน”

“สัมภาษณ์งานค่ะ” หญิงสาวตอบด้วยน้ำเสียงดีใจและตื่นเต้น
เหมือนกับว่าเพิ่งได้งานทำครั้งแรก

“เขาเรียกตัวแล้วหรือ?”

ลฎาภายักหน้าแทนการตอบพลางขยับเก้าอี้แล้วนั่งลง ดวงตากลม
มองอาหารมื้อเช้าตรงหน้าก่อนจะหยิบช้อนขึ้นตักรับประทาน

“วันนี้พี่จะใช้รถออกไปพบลูกค้า จะให้ไปส่งที่บริษัทก่อนไหม?”
ถลัชนันท์พูดขึ้นขณะที่วางช้อนส้อมลง

“ก็ต้องเป็นแบบนี้แหละ จอมไม่มีทางขึ้นรถเมล์ไปแน่ ๆ ผมเสียทรงแย” ลมหายใจก่อนตักอาหารเข้าปาก ครั้นเหลือบมองพี่สาวที่กลับมาเป็นปกติก็ยังอดห่วงอยู่ไม่ได้แม้ใบหน้าจะมีรอยยิ้มประดับเช่นเดิม แต่ในใจอาจจะไม่ใช่อย่างที่แสดงออกมา เพราะใช้ว่าจะใช้เวลาเพียงวันหรือสองวันแล้วทุกอย่างจะลืมหายไป

“ทำได้แล้วใช่ไหม ? กับเรื่องของฟิอาร์ต”

“อืม” ถลันนันทพยักหน้ารับพลางส่งยิ้มให้กับน้องสาว แวตานั้นสั้นระริกจนแทบกลืนน้ำตาไว้ไม่อยู่ เธอยังไม่ได้บอกว่าเลิกกับเขาอย่างจริงจัง ที่รู้เพราะเป็นความบังเอิญในความโชคร้ายเสียมากกว่า “ไปกันเถอะ นี่ก็สายมากแล้ว เดี่ยวรถจะติดเอา”

เมื่อพูดจบก็ลุกขึ้นหยิบจานเดินเข้าไปไว้ในห้องครัว ถลันนันทยืนนิ่งอยู่นานพลางคิดหาวิธีที่จะจัดการกับความรู้สึกแย่ ๆ ภายในใจให้จบสิ้น วันนี้เธอควรจะนัดคุยกับเขาหรือไม่ก็ส่งข้อความไปบอกเลิกเสีย เมื่อคิดได้ดังนั้นหญิงสาวจึงรีบเดินออกมาหยิบโทรศัพท์ที่วางอยู่ในกระเป๋าส่งข้อความหาแฟนหนุ่มในทันที

วันนี้หลังเลิกงานฟิอาร์ตว่างไหมคะ ? รักมีเรื่องอยากจะคุยกับพี่คะ

ลมหายใจมองขณะลุกขึ้นนำจานไปไว้ที่ห้องครัว ก่อนจะเดินออกมาสังเกตสีหน้าของพี่สาวที่ดูไม่ดีนัก

“ไปกันเถอะ”

ถลันนันทไม่ปริปากพูดอะไร ได้แต่พยักหน้าและเดินออกไปทันที ขณะที่ลมหายใจยกกระเป๋าออกมาแล้วปิดประตูบ้านก่อนจะขึ้นรถไปอย่างรวดเร็ว

เธอต้องผ่านสัปดาห์นี้...!

ลมหายใจบอกกับตัวเองแบบนี้ขณะที่เอียงตัวมองคนที่มานั่งรอการสัมภาษณ์ตามบัตรคิว เธอรู้สึกประหม่าจนร่างกายและมือเย็นจนสั่นแทบทำอะไรไม่ถูก แม้จะไม่ใช่งานสมัครงานครั้งแรกที่บริษัทนี้เป็นบริษัทผลิตและส่งออกอาหารสำเร็จรูปทั้งในและต่างประเทศ อีกทั้งยังมีเงินเดือนดี สวัสดิการ

ดีด้วย เป็นเรื่องธรรมดาที่ต้องวิตก

นั่งรอมานั่งเกือบสองชั่วโมงแล้วมีคนเดินเข้าเดินออกจากห้อง บ้างสีหน้าก็ดูมั่นใจ บ้างก็แสดงถึงความกังวล ลูภาสุตลมหายใจเข้าลึกๆ ก้มหน้ามองมือที่เย็นเฉียบจนกระทั่งมีคนเรียกชื่อจึงรีบลุกขึ้นและเดินเข้าไปข้างในทันที

เวลาผ่านไปจนกระทั่งการสัมภาษณ์สิ้นสุดลง ลูภาสุตลมหายใจออกจากห้องแทบหมดแรง ทั้งคำถามและการพูดคุยที่ชวนทำให้เธอต้องกลั้นอดทน

ลูภาสุตลมเดินเข้ามาห้องน้ำ ปิดประตูดวงเอกสารและกระเป๋าด้วยสีหน้าละห้อย จากการสัมภาษณ์เมื่อครู่ทำให้รู้ว่าพลาดแล้วแน่นอน !

เฮ้อ...เธอยืนถอนหายใจฟังประตูอยู่นาน ก่อนจะยกมือขึ้นลูบใบหน้ามือและร่างกายยังคงสั่นเพราะรู้สึกประหม่าไม่หาย จนกระทั่งมีเสียงผู้ชายดังขึ้น หญิงสาวจึงเอี้ยวหูฟังแล้วขบคิดในใจว่า ‘นี่ห้องน้ำชาย ♀ นั่นหรือ’

“คืนนี้ไปดื่มกันไหม ? ฉันมีนัดบอดกับสาวๆ ด้วย”

เข้าห้องน้ำผิดอีกแล้วเธอเนี่ย !

ลูภาสุตลมยกมือบีบกำแน่น ลูบใบหน้าแล้วเดินไปเดินมาในห้องน้ำสี่เหลี่ยมเพราะยังออกไปไหนไม่ได้ เป็นเวลาหลายนาทิจึงหยิบโทรศัพท์ออกมาดูเวลาและข้อความที่เข้ามา แต่ก็ยังมีคนเข้ามาอยู่เรื่อยๆ ทำให้ยังไม่สามารถเปิดประตูออกไป สิบนาทิจากผ่านไปหลังจากที่นั่งอยู่บนฝาชักโครก เธอหันไปวางโทรศัพท์บนชักโครกรวมถึงเอกสาร แล้วลุกขึ้นแนบหูกับประตู เพื่อฟังเสียงฝีเท้าอีกครั้งหนึ่ง จนกระทั่งมีเสียงก๊อกเปิดล้างมือแล้วจึงก้มมองเงาที่ผ่านออกไป

...รอจนกระทั่งทุกอย่างในห้องน้ำไม่มีเสียง

ลูภาสุตลมหยิบกระเป๋าล้วนแล้วค่อย ๆ แ้มประตูเปิดออกส่งสายตามองผ่านช่อง เมื่อเห็นว่าไม่มีใครอยู่เธอก็เปิดประตูออก ทว่า...

“เฮ้ย...!!”

เสียงอุทานดังขึ้นทำให้ลูภาสุตลมตกใจและรีบก้มหน้าลงทันทีก่อนจะรีบหันตัวและวิ่งออกจากห้องน้ำไป แต่ก็ไม่ระวังเพราะมัวแต่ตกใจและอายจึงชนกับคนที่กำลังเดินเข้ามาในห้องน้ำ

“ผม...เข้าห้องผิด ?”

ชายหนุ่มเอ่ยถามด้วยน้ำเสียงแปลกใจพลางเดินถอยหลังดูสัญลักษณ์ข้างหน้าอีกครั้ง ทว่าคนชนทำอะไรไม่ถูกเพราะรู้สึกอายจนอยากจะแทรกแผ่นดินหนี

“มะ...ไม่ค่ะ ขอโทษค่ะ” หญิงสาวพูดไม่เต็มเสียงพลางก้มหน้าก้มตาเดินออกจากห้องน้ำไปโดยที่ไม่แม้แต่จะมองหน้าชายหนุ่มที่เดินชน

เขาส่งสายตามองเธอพลางยิ้มช้าออกมากับท่าทางของหญิงสาวตรงหน้าก่อนเดินเข้าห้องน้ำไป...

ลฎาภายกมือขึ้นเชกขมับตัวเองด้วยความอาย ตั้งแต่เดินออกจากห้องน้ำชายมาจนกระทั่งถึงป้ายรถเมล์ เป็นครั้งที่เท่าไหนรกันแล้วเวลาตื่นตื่นมักเดินเข้าห้องน้ำผิด เธอล้วงมือหยิบโทรศัพท์ในกระเป๋าเป็นเวลานาน ใบหน้าเริ่มซีดเพราะเพิ่งนึกออกว่าลืมวางไว้พร้อมกับเอกสารในห้องน้ำชาย

สวรรค์ ! นี่เธอต้องเดินกลับไปเอาใช่หรือไม่ ?!

หญิงสาวกัดริมฝีปากขมวดคิ้วด้วยใบหน้าคิดหนัก เดินวนไปมาเป็นวงกลมจนกระทั่งตัดสินใจได้ว่าจะต้องเดินกลับไปเอา เธอยกมือขึ้นตบแก้มทั้งสองข้างเพื่อเรียกสติกลับคืนมา หันไปทางบริษัทที่เพิ่งเดินออกมา

ลฎาภายืนอยู่หน้าตึกสูงพลางสูดหายใจเข้าลึก ๆ แล้วก้าวเข้าไปจนกระทั่งหยุดอยู่ที่บริเวณใกล้หน้าห้องน้ำชาย ดวงตากลมโตมองไปยังทางเข้าแล้วก็ยกมือขึ้นเชกศีรษะอีกครั้ง

ให้เดินเข้าไปอีกก็คงไม่กล้า เธอยืนรอนานราวเกือบยี่สิบนาทีเมื่อเห็นว่าไม่มีใครเข้าออกห้องน้ำชายแล้วจึงรีบเดินเร็วเข้าไปทันที

ไม่มี !

หญิงสาวเดินเข้าออกห้องน้ำทุกห้องแต่กลับไม่พบโทรศัพท์มือถือและเอกสารที่ลืมวางไว้บนที่กดชักโครก

“จะอย่างไรละเนี่ย !” เธอยกมือขึ้นขยี้เส้นผมด้วยความหงุดหงิดเมื่อรู้ว่าของที่ลืมวางไว้ได้หายไปแล้ว

ขณะที่กำลังตกอยู่ในภวังค์ความวุ่นวาย เสียงพูดคุยและคนก็ได้เดินเข้ามาในห้องน้ำ ลฎาภาตกใจจึงรีบก้มหน้าขอโทษและวิ่งออกมาโดยทันที

นอกจากอายยังช่วยซ้ำช่วยซ้อนไม่สิ้นสุด ไม่คิดว่าจะตื่นตื่นเข้าห้อง-

น้ำผิตและลื้มเอาของออกมาอีก ลูอาภายืนฟังกับเสาดันใหญ่ที่ห่างไม่ไกลจากห้องน้ำชายมากนักพลางถอนหายใจยับตัวเพื่อหันมองไปยังฝั่งตรงข้ามอีกครั้ง

“แล้วของของฉันล่ะ ใครจะเป็นคนเก็บไป”

แน่นอนว่ายังไม่ละความพยายามที่จะตามหาของคืนมา หญิงสาวเดินไปยังประชาสัมพันธ์เพื่อถามแต่ก็ไม่พบอะไร หน้าซ้ายยังหน้าแตกและอายุกลับมาอีก จนสุดท้ายแล้วก็ลองโทรเข้าที่เบอร์ของเธอแต่ไม่มีใครรับสายเป็นหลายครั้งจนต้องตัดใจและนั่งรถกลับบ้านอย่างผิดหวังสุด ๆ ในชีวิต

งานก็ยังไม่มีการติดต่อมาหาอีก ! สวรรค์ทำร้ายเธอจริง ๆ

ทันทีที่ถึงเวลาเลิกงานปั๊บ ถัดชั้นที่เก็บของบนโต๊ะและหยิบกระเป๋าเดินออกไป เพื่อนร่วมงานที่นั่งอยู่ก็มองด้วยความแปลกใจแต่ก็ไม่กล้าถามอะไร หญิงสาวใช้เวลาขับรถไม่นานก็มายังร้านที่นัดหมายกับแฟนหนุ่ม วันนี้เป็นวันที่เธอต้องกล้าพูดและทำใจยอมรับความสัมพันธ์กับเขาสักที

ถัดชั้นที่เดินมานั่งรอมุมหนึ่งของร้านที่คนน้อยที่สุด ก่อนสั่งเครื่องดื่มไปพลาจ ๆ รอชายหนุ่มมา

ตลอดเวลาห้าปีที่ผ่านมาเขาทำให้เธอมีความสุขมาก แต่จะให้ยอมรับและให้อภัยนั้นมันไม่ใช่เรื่องง่ายเลย ทั้งที่คบกับเธอแต่มีผู้หญิงอื่นคงไปไหนมาไหนด้วย ทำราวกับว่าเธอเป็นคนโง่ที่ไม่รู้เรื่องอะไร

ผ่านไปแล้วเกือบครึ่งชั่วโมงจนพระอาทิตย์เริ่มลับขอบฟ้า ถัดชั้นที่ก็ยังนั่งรอแฟนหนุ่มอยู่ที่เดิม กาแฟที่สั่งมาก็จิบไปพลาจ ๆ จนหมดแต่ไม่เห็นวีแววเขาเลยสักนิด

เขาจะอ่านข้อความที่เธอส่งให้เมื่อเข้าแล้วหรือยัง ?

หญิงสาวถอนหายใจออกมาจนนับไม่ถ้วน ครั้นมองออกไปนอกร้านฝั่งตรงข้ามสายตาก็สะดุดเข้ากับใครบางคน แวตเธอสั่นระริกกับสิ่งที่เห็น มือเรียวที่เคยผ่อนคลายอยู่นั้นกำแน่น ดวงตาแผ่วร้อนและน้ำตาเริ่มปริ่มออกมา

ฝั่งตรงข้ามเป็นร้านอาหารฝรั่งขึ้นชื่อ อีกทั้งยังมีราคาค่อนข้างแพงเมื่อเทียบกับร้านอาหารทั่วๆ ไป ถัดชั้นที่หัวเราะให้กับตัวเองอย่างสมเพช ไม่คิดเลยว่าต้องมาเจอเหตุการณ์แบบนี้อีกเป็นครั้งที่สอง

เขามาติดเนอร์กับผู้หญิงคนอื่นโดยที่ปล่อยให้เธอนั่งรออย่างนั้นหรือ ? กำลังตอกย้ำกันใช่หรือไม่ !

หญิงสาวลุกขึ้นเดินออกจากร้านไปทันที เธอยังคงจอตลอดไว้ที่ร้านกาแฟและเดินข้ามถนนมาอีกฝั่ง สายตามองส่องเข้าไปในร้าน เห็นแฟนหนุ่มกำลังยิ้มหวานให้กับหญิงสาวอีกคนอยู่

เขาไม่รู้สึกละอายบ้างเลยหรือไงกัน ?!

ถลันนันท์สุดลมหายใจเข้าลึก ๆ ก่อนจะผลักประตูร้านเดินเข้าไปข้างใน โดยไม่ได้สนใจพนักงานที่เข้ามากล่าวทักทาย แต่สาวเท้าเดินตรงไปยังโต๊ะของแฟนหนุ่มทันที

“มีความสุขจริงนะคะ พี่อาร์ต” หญิงสาวกอดพันพุด ส่งสายตามองแฟนหนุ่มและหญิงสาวที่นั่งอยู่

อรรณนท์เบิกตากว้างด้วยความตกใจก่อนจะลุกขึ้นมาหา พุดแก้ต่างตัวเองทันที “เอ่อ นี่เพื่อนที่ทำงานนะ”

ถลันนันท์หัวเราะสมเพช ถ้าวันนั้นไม่เจอว่ากำลังมีความสัมพันธ์ลึกซึ้งกัน วันนี้ก็คงจะเชื่อหมดใจอย่างที่พุดออกมา

“เพื่อนพี่ที่ทำงานหรือคะ ?” เธอกอดพันพุดส่งสายตาดูใจมองไปยังหญิงสาวในชุดเดรสสีชมพูที่นั่งอยู่ด้วยความเหลืออด

“ชะ...ใช่” อรรณนท์ตอบไม่เต็มเสียง เขาได้แต่ภาวนาให้แฟนสาวเชื่อว่าสิ่งที่พุดเป็นจริง

“แล้วรู้ไหมคะ ? ว่าวันนี้รักนัดพี่อาร์ตตอนเย็น...” เธอพูดเสียงสั่น

“เอ่อ...พี่ติดงานเลยไม่ได้เปิดข้อความ ไว้วันหลังพี่จะชดเชยให้ค่ะ”

ชดเชยอย่างนั้นหรือ...ช่างน่าขันเสียจริง

ถลันนันท์ยิ้มหวานให้ ก่อนจะมองด้วยสายตาดูแคลน

“ไม่ต้องหรอกค่ะ ความจริงแล้วที่นัดก็ไม่ได้สำคัญอะไรมากมาย...” เธอยังคงควบคุมอารมณ์มองสีหน้าของเขาก่อนจะมีเหงื่อผุดออกมาเล็กน้อย “แค่จะบอกพี่อาร์ตว่า...”

ถลันนันท์ยังคงยิ้มหวานให้ชายหนุ่ม เอื้อมมือหยิบแก้วน้ำขึ้นมาแล้วสาดไปที่หน้าเขาก่อนวางคืนดังเดิม

“ว้าย !” หญิงสาวที่นั่งอยู่ลุกขึ้นมาทันที หล่อนหยิบผ้าเช็ดหน้าของตัวเองเดินมาเช็ดใบหน้าชายหนุ่ม

“ทำไมทำกับพี่แบบนี้” อรรณนทพยายามควบคุมสีหน้าและอารมณ์ เพราะคนในร้านก็ต่างมองกันเป็นสายตาเดียว “พี่ไม่ได้ทำอะไรผิดเลยนะ”

ไม่ทำอะไรผิด...

หญิงสาวหัวเราะออกมายกมือขึ้นกอดอก ก่อนจะฉีกยิ้มส่งให้เขา

“ถ้าอย่างนั้น ทีหลังพี่ควรจะบอกเลิกรัก ก่อนที่จะ...” ถลัชนันท์สุดลมหายใจเข้าลึกๆ แล้วพูดต่อไปว่า “ไปมีคนใหม่”

“เดี๋ยวก่อน นี่กำลังเข้าใจผิดแล้วนะ” อรรณนทพูดขึ้นทว่าหญิงสาวข้างตัวนั้นร้องเขาไว้ไม่ให้เดินไปหา แต่เขาก็สับมือออกเดินตามไป

“พี่ไม่ได้มีคนอื่นเลยนะ...”

“ไม่มีคนอื่น ไม่มีบ้างอะไร !” ถลัชนันท์ตะโกนใส่หน้าเขาด้วยความโมโหที่ยังไม่ยอมรับความจริง หน้าซำยังจะแฉไปเรื่อยอีก “ฉันได้ยินเต็มสองหูเห็นสองตา ว่าพี่กับเธอมีอะไรกัน ครางเสียงดังทั่วห้องเลย !”

หมดความอดทนแล้ว และก็ไม่วายด้วย เพราะตอนนี้โมโหถึงมากที่สุด

“เอาเถอะ ถือว่าฉันกับพี่ไม่ติดค้างอะไรกันอีก เราจบกัน !”

“รัก คือพี่...” อรรณนทเอื้อมมือรั้งหญิงสาวไว้

“ไปตายซะ ไอ้เฮงซวย !” ถลัชนันท์ตะโกนใส่พร้อมกับสับมือทิ้งอย่างแรง แล้วเดินออกจากร้านไปทันที ทุกคนต่างมองและมีเสียงซุบซิบมากมาย ทว่าหญิงสาวกลับมองผ่านเป็นเรื่องเล็กน้อยและรู้สึกโล่งอกอย่างบอกไม่ถูกที่ได้ระบายความรู้สึกนี้ออกจากใจไป

“ว่าไง” ถลัชนันท์พูดขึ้นทันทีที่กอดรับสาย

[วันนี้จะไม่กลับบ้านหรือไง นี่จะสี่ทุ่มแล้วนะ ไปอยู่ไหนนะ...แล้วนี่เสียงอะไรดังน่ารำคาญ...]

“อยู่ที่ผับนะ วันนี้เครียดนิดหน่อย แยกบ้านเข้านอนไปก่อนเลย”

หญิงสาวตอบก่อนกวาดสายทันที ดวงตากลมมองไปยังแสงสีเบื่องหน้าที่มีผู้คนมากมายต่างเดินเข้าสโปกสายไปมา แต่กับเธอเพียงแค่นั่งดื่มเหล้าให้เมา

เพื่อลืมความเจ็บปวดนี้ ทั้งที่รู้ว่ามันไม่มีประโยชน์อะไรเลย การที่อยู่คนเดียว ยิ่งทำให้เป็นบ้าตายเอาจริง ๆ

“มาคนเดียวหรือครับ” เสียงทุ้มของชายหนุ่มทำให้ถลันหันไปมองใบหน้าเจ้าของเสียง ก่อนจะยิ้มหวานให้อย่างไม่เต็มใจนัก

“ค่ะ” เธอตอบแล้วหันหน้าหนี พยายามยกเครื่องดื่มจิบไปเรื่อย ๆ ครั้นชายหนุ่มขยับตัวมาใกล้เธอจึงหลบมองและถอนหายใจออกมา “วันนี้ฉันไม่มีอารมณ์ ช่วยกรุณาไปไกล ๆ หน่อยด้วยนะคะ ก่อนที่ฉันจะหมดความอดทน”

ชายหนุ่มที่นั่งอยู่หัวเสียมองด้วยสายตาไม่พอใจเมื่อหญิงสาวไม่เล่นด้วยเขาจึงขยับตัวลุกขึ้นและเดินจากไปทันที

ถลันหันมองแล้วหันกลับมาอย่างไม่สนใจ ไม่นานนักก็มีชายหนุ่มอีกคนเดินเข้ามานั่งที่เก้าอี้ข้างๆ และสั่งเครื่องดื่ม

“ผมเลี้ยงไหม?” เขาเอ่ยขึ้นแล้วหันมองหญิงสาว

ถลันหันมองชายหนุ่มใบหน้าหวานที่ยิ้มให้ เขามีผมสีน้ำตาลเข้ม ดวงตาสีดำ ใบหน้ารูปหัวใจ ริมฝีปากค่อนข้างหนาและตัวสูงกว่าเธอ

“ไม่เป็นไรค่ะ”

“แต่ก็ขอให้เธอดูด้วยครับ” ศรัณภัทรพูดก่อนจะส่งยิ้มให้กับหญิงสาว

“ฉันไม่มีอารมณ์จะคุยกับใครค่ะ”

“ผมรู้ ผมก็เหมือนกัน...” เขาพูดขึ้นก่อนจะก้มหน้ามองแก้วที่ถือในมือด้วยแววตาเศร้า ที่เข้ามาทักเพราะเห็นว่าเธอน่าจะมีเรื่องผิดหวังมา

“เวลารักใครสักคนแล้วเจอสิ่งที่ผิดหวัง มันเจ็บปวดนะครับ เจ็บจนไม่อยากจะรักใครอีก”

ถลันหันมองศรัณภัทรก่อนยกคิ้วขึ้นตี

“ความรักนี้เข้าใจยากนะครับ”

“หรือคะ” ถลันหันพูดขึ้นพลาถลันหันมอง เขาหน้าตาดี อีกทั้งรูปร่างสูง ใบหน้าหวานราวกับผู้หญิง กิริยาการพูดจาไม่หยาบคายเหมือนคนอื่นที่เดินเข้ามาทักทาย จึงทำให้เธอรู้สึกถูกชะตาด้วย

“ฉันฉันไม่ปฏิเสธมิตรภาพของคุณละกัน” เมื่อพูดจบหญิงสาวก็ยกแก้วแต่ก็ล่าช้าดื่มรวดเดียวจนหมด ทำให้รู้สึกมีมัน ๆ อยู่เล็กน้อย

ถลันนันทตั้งสติและรู้ว่าร่างกายยังไหวอยู่ แต่ถ้าหากดื่มมากกว่านี้เธออาจจะเมาไม่รู้เรื่อง

ระหว่างที่นั่งดื่มและมองไปเพลิน ๆ เขาก็เป็นฝ่ายเอ่ยชวนพูดคุยไปหลายเรื่อง จนหญิงสาวลืมเรื่องของอรอนนทจนเกือบหมดสิ้น ทั้งที่ก่อนหน้านี้กลับเอาแต่คิดถึงเรื่องของอดีตแฟนหนุ่มอยู่ตลอดเวลา

ได้กลับมาใช้ชีวิตโสดแบบนี้ก็ไม่เลวเหมือนกัน...

ถลันนันทรู้สึกถึงน้ำหนักแขนที่ทับอยู่บนตัว เธอลืมตาขึ้นมองกะพริบตาหลายต่อหลายครั้งเพื่อมองชายหนุ่ม จึงลุกขึ้นจากที่นั่งและมองไปรอบ ๆ ทันที เมื่อทั้งสองข้างยกขึ้นกุ่มศีรษะราวกับว่ากำลังนึกเรื่องทั้งหมดที่เกิดขึ้นเมื่อยกผ่านวมออกก็เห็นว่าตัวนั้นเปล่าเปลือยอยู่ ดวงตากลมของเธอจึงหันไปมองชายหนุ่มที่ไม่แม้แต่รู้จักชื่อนอนอยู่ข้าง ๆ

ศรันภทรรับรู้ถึงน้ำหนักของคนที่ยับบนเตียงจึงลืมตาขึ้นมองแต่ก็ต้องตกใจเมื่อเห็นหญิงสาวนั่งอยู่ด้วยกายเปล่า มีเพียงผ่านวมที่ปกปิดกายของเธอเอาไว้

“ว้ากกกก...”

เดี๋ยวนะ...นั่นเธอต้องเป็นคนกรีดไม่ใช่หรือไง แล้วทำไมเขาถึงร้องอุทานออกมาแบบนี้ล่ะ !

ถลันนันทหันมองชายหนุ่มที่ร้องเสียงหลงจนน่าตกใจ หญิงสาวอึ้งจนร้องไม่ออกได้แต่หัวเราะสมเพศตัวเอง ขณะที่ชายหนุ่มพยายามควานหาผ้าปิดบังร่างกายและขยับตัวลงจากเตียงทันที

“คุณ...ทำไมถึง มาอยู่ที่นี่ได้” ศรันภทรถามด้วยน้ำเสียงตะกุกตะกัก เธอยกมือขึ้นกุ่มขมับแล้วถอนหายใจออกมา

“อะ...ฉันต่างหากที่ต้องถามคุณ...ทำไมฉันมาอยู่ที่นี่ได้”

ความทรงจำเมื่อคืนช่างเลือนรางนักแม้จะอยู่คู่ด้วยกันเพราะรู้สึกถูกชะตาด้วยแต่ทำไมถึงมาลงเอยกันบนเตียงแบบนี้ล่ะ จำไม่ได้ด้วยซ้ำว่าออกจากผ้ามาตอนไหน

...นี่มันบ้าซัดๆ เธอเสียครั้งแรกให้กับผู้ชายคนนี้นะอย่างนั้นนะเธอ ?!

“ตาพี่ หลายวันแล้วไม่ยอมกลับบ้าน...” เสียงของหญิงวัยกลางคนดังขึ้นขณะที่ประตูห้องเปิดออก หญิงสาวทั้งสองคนที่อยู่ในห้องหันมามองเป็นตาเดียวด้วยความตกใจ

“ว้าย ! ตายแล้ว คุณพระคุณเจ้า”

“คุณแม่...” ศรันภัทรทำอะไรไม่ถูกเมื่อถูกผู้เป็นแม่เปิดประตูเข้ามาเห็นอะไรที่ไม่ควร ชายหนุ่มก้มหน้าหลบหันไปทางอื่น เช่นเดียวกับที่ถลันนันทยกผ่านวณคลุ้มคลั่งด้วยความอาย

ช่วยโคตร ! นี่เธอมาจนเสียตัวเลยหรือนี่ !

“มันเป็นเรื่องเข้าใจผิด...” ชายหนุ่มพูดเสียงแผ่ว ๆ เขาเหลือบมองใบหน้าของผู้เป็นแม่แล้วก็รีบก้มตาหลบลงทันที

“แต่งตัวให้เรียบร้อยแล้วออกมาหาแม่ที่ห้องรับแขก”

เมื่อพูดจบประตูก็ปิดลงทันที ศรันภัทรหันมามองหญิงสาวที่นั่งอยู่บนเตียง ก่อนจะทำหน้าไม่พอใจและเก็บเสื้อผ้าเดินเข้าห้องน้ำไปในทันที ส่วนถลันนันทนัยขยับตัวลุกขึ้นหยิบเสื้อผ้าของเธอที่กระจายตามพื้นขึ้นมาสวมใส่ จัดแต่งทรงผมให้เรียบร้อยและหยิบกระเป๋าเดินไปแง้มประตูเปิดออกเบา ๆ

ดวงตากลมมองไปยังโซฟาที่อยู่ห่างไม่ไกลนัก เห็นหญิงสาววัยกลางคนนั่งหันหลังอยู่ ถลันนันทนัยจึงค่อย ๆ ย่องเดินด้วยเสียงฝีเท้าเบาที่สุดเพื่อตรงไปยังประตู ทว่า...

“เธอน่ะ...ก็ยังไม่กลับไม่ได้”

เสียงของภัสสรดาเอ่ยขึ้นเมื่อได้ยินเสียงฝีเท้าย่องเบาของหญิงสาว

ถลันนันทนัยสะดุ้ง ยิ้มแฉ่งเมื่อเห็นหญิงวัยกลางคนหันมาเหล่มองด้วยสายตาวาจจะคาดเดา จึงได้แต่ก้มหน้าเดินมานั่งยังโซฟาตัวที่ห่างกันมากที่สุด

“เธอชื่ออะไร ?” ภัสสรดาถามพลางส่งสายตานิจหญิงสาว

“จงรักค่ะ เรียกว่ารักก็ได้” ถลันนันทนัยตอบไม่เต็มเสียงพลางก้มหน้าหลบสายตาที่จ้องมองอยู่ “คือว่า...หนูไม่ได้ตั้งใจนะค่ะ เราเมากันทั้งคู่ มันผิดพลาดจริง ๆ !”

หญิงสาวเงยหน้าขึ้นเพื่ออธิบายความผิดพลาดที่เกิดขึ้น เธอเกรงว่าฝ่ายผู้ใหญ่อาจจะมองในแง่ลบ

“เธออายุเท่าไร?” ลภัสรดา ยังคงถามต่อไปด้วยน้ำเสียงเรียบนิ่ง

“สามสิบสองค่ะ” ถลัชนันท์ตอบด้วยความงุนงงและแปลกใจ จนกระทั่งชายหนุ่มเดินเข้ามาหาและนั่งลงที่โซฟาฝั่งตรงข้าม

“แม่ครับ คือมันเป็นเรื่องเข้าใจผิด...” ทันทีที่ที่นั่งลงศรันภัทรก็รีบอธิบายอย่างรวดเร็ว

ลภัสรดาหันมองลูกชายก่อนจะเอื้อมมือไปตีที่ต้นแขนอย่างแรง “ผิดพลาดเหรอ?!”

“เธอชื่อรักใช่ไหม?”

ถลัชนันท์พยักหน้าแทนคำตอบ

“แต่งงานกับลูกชายฉันซะ!”

“หะ...หา?!”

“แม่พูดอะไรนะ...ทำไมผมต้องแต่งงานกับเธอด้วย!”

ศรันภัทรลุกขึ้นทันที ส่งสายตามองไปที่หญิงสาวด้วยความไม่พอใจ ตรงข้ามกับถลัชนันท์ที่อึ้งจนพูดอะไรไม่ออก แต่ต้องดึงสติกลับมาและหันมองมารดาของชายหนุ่ม

“ไม่ต้องทำขนาดนั้นมั้งคะ คือหนูไม่ได้คิดมากเรื่องนี้ อีกอย่าง...”

“แต่ฉันคิด...การที่ผู้หญิงอยู่กับผู้ชายในสภาพแบบนี้ คนอื่นเขาจะนินทาอย่างไร”

ก็ยังไม่มีใครเห็นซะหน่อย ปล่อยเธอไปไม่ได้หรือไงกัน!

“คุณแม่ ผม...”

ลภัสรดาลุกขึ้นพร้อมกับมองลูกชายที่ทำหน้าไม่พอใจ “แกจะไม่แต่งงานก็ได้ แต่อย่ามาให้ฉันเห็นหน้าอีก”

เป็นคำขาดที่ทำให้ศรันภัทรถึงกับอึ้งทำอะไรไม่ถูก ชายหนุ่มรู้ดีว่าหากมารดาเย็นคำขาดแล้ว คงจะมีแผนการอะไรบางอย่างในใจแล้วแน่นอน และถ้าหากเขาหลีกเลี่ยงมันอาจจะเป็นผลดี

“ส่วนเธอ ตามฉันออกมา”

ลภัสรดาพูดเสียงเข้มขณะที่หันหลังหมุนตัวออกไป แล้วเปิดยื้มออกมาอย่างมีความสุข ที่แรกคิดว่าจะพาลูกชายไปดูตัวอีกครั้งแต่คงไม่จำเป็น

แล้ว...ตลอดที่ผ่านมาหล่อนคิดว่าชาตินี้ลูกชายจะไม่ได้แต่งงานเสียแล้ว เพราะรู้ว่าลูกชายหัวแก้วหัวแหวนนั้นนิสัย ขายไม่เชิง หญิงไม่ใช่ ไม่สนใจผู้หญิงคนไหน ไม่มีแม้กระทั่งการเดทกัน จะมีก็เพียงแค่เพื่อนสนิทที่คุยด้วย ซึ่งหล่อนไม่ต้องการแบบนั้น ! กลัวผู้สืบทอดเพียงคนเดียวจะเปลี่ยนใจไปเป็นหญิงหรือชอบเพศเดียวกันซะก่อน

นี่เป็นโอกาสที่ดี...อีกทั้งหญิงสาวคนนี้ก็ดูดี กิริยาวาจานั้นก็ทำให้รู้สึกต้องชะตาด้วย แม้หน้าตาจะบ้าน ๆ ไม่ได้โดดเด่นอะไรก็ตาม แต่เชื่อว่าสายตาหล่อนมองคนไม่ผิด คนที่จะมาเป็นสะใภ้ของ ‘ธนาชโยชา’

ทางด้านถลันนั้นที่ได้แต่ลูกและเดินตามลัทธิสรดาออกไป เธอยกมือขึ้นกุมศีรษะราวกับว่าสมองจะระเบิดออกมา แม้ว่าการแต่งงานจะเป็นสิ่งที่เธอหวังมาตลอด ทว่าจะต้องแต่งกับผู้ชายที่ไม่รู้จักแม้กระทั่งชื่อเนี่ยะ

มันไม่ตลกสักนิด !

บทที่ 3

ตกลงปลงใจ

ผ่านไปวันหนึ่งกับการพยายามโทร. เข้าเครื่องของเธอเพื่อหวังว่าอีกฝ่ายที่เก็บเครื่องไปนั้นจะยอมรับสายและยังไม่นำเครื่องของเธอไปขายทิ้งก่อน สุดท้ายแล้วก็เริ่มตัดใจเมื่อไม่มีคนรับ อีกทั้งยังถูกปิดเครื่องไปดื้อ ๆ อีก

ลภูภานั่งอยู่บนโซฟาในห้องรับแขก พลังเอื้อมมือกดรีโมตโทรทัศน์เปลี่ยนช่องไปเรื่อย ๆ ในช่วงที่ต้องรอผลการสัมภาษณ์อย่างไร้ความหวังนั้นทำให้รู้สึกแย่เช่นกัน แม้ว่าจะติดต่อไปหลายบริษัท ทว่าช่วงนี้ยังไม่มี การรับพนักงานใหม่บ้าง หรือบางบริษัทก็มีพนักงานเต็มอัตราอยู่แล้ว เหมือนแสงที่ริบหรี่มาก

กริ่ง—กริ่ง เสียงโทรศัพท์บ้านดังขึ้น หญิงสาวจึงขยับตัวเอื้อมมือไปหยิบหูโทรศัพท์ยกขึ้น

[ทำไมพี่โทร. เข้าเครื่องแล้วไม่รับล่ะ]

“โทรศัพท์หาย แล้วนี่ไม่คิดจะกลับบ้านเลยหรือไง วันนี้ไม่ไปทำงานหรือ ?” หญิงสาวเอ่ยถามด้วยความแปลกใจที่ไม่เห็นพี่สาวกลับบ้านมาตั้งแต่เมื่อคืน อันที่จริงเมื่อก่อนที่จะคบกับแฟนหนุ่มก็เคยเป็นอยู่บ้าง จนไม่รู้สึกละเลยใจเท่าไร ทว่า...นั่นก็หลายปีผ่านมาแล้ว

[เออনা...วันนี้พี่ลางาน กำลังจะกลับบ้าน เมื่อวานเมามาก]

“มาแล้วไปนอนที่ไหนมาอะ”

[เรื่องนั้นไม่ต้องยุ่งหรอกน่า...จะเที่ยงแล้ว ทำมือเที่ยงเผื่อด้วยนะ]

ลฎาภาถอนหายใจออกมาพลาหงหันมองนาฬิกาที่แขวนอยู่บนผนัง
“โอเค...ขับรถดี ๆ ละกัน”

เมื่อพูดจบอีกฝ่ายก็วางสายลง เธอมองโทรศัพท์แบบงง ๆ เพราะ
น้ำเสียงฟังออกจะไม่สบอารมณ์มากนักทำให้รู้สึกแปลกใจ ลฎาภาวาง
หูโทรศัพท์ ปิดโทรศัพท์ก่อนขยับตัวลุกขึ้นเดินเข้าไปในห้องครัว

หญิงสาวเปิดตู้เย็นกวาดสายตามองก่อนหยิบผักและอาหารสด
ออกมาวางไว้ข้างนอก หั่นและล้างอย่างสะอาด ครั้นกำลังตั้งกระทะเปิดเตา
เสียงโทรศัพท์บ้านก็ดังขึ้นติดต่อกันจนต้องปิดเตาและเดินออกจากครัวไป
รับสายทันที

“สวัสดีค่ะ”

[สวัสดีครับ]

ลฎาภาอิงไปครู่หลังจากที่รับสาย

“ค่ะ เออ...ไม่ทราบว่า...”

[คือผมเก็บโทรศัพท์ของคุณได้เมื่อวันก่อนที่ห้องน้ำชายในบริษัท ไม่
ทราบว่าเป็นอย่างคุณหรือเปล่าครับ]

“ชะ...ใช่ค่ะ” หญิงสาวตอบรับด้วยน้ำเสียงดีใจ “ดีใจจัง”

[พอดีเมื่อวานผมยุ่ง ๆ เลยไม่ได้รับสายที่คุณโทรเข้ามา อีกทั้งแบตเตอรี่
โทรศัพท์ก็หมดพอดี ขอโทษด้วยนะครับ]

เขาดูสุขภาพมาก...อยากเจอจัง ใครกันที่เก็บโทรศัพท์ของเธอไป

“ขอบคุณมากนะคะ”

[วันมะรืนช่วงเย็นคุณสะดวกไหม ? ผมจะนำโทรศัพท์มาคืนให้คุณ]

“สะดวกมากค่ะ” ลฎาภารีบตอบกลับทันที

[ครับ ถ้าอย่างนั้นห้าโมงครึ่งที่ร้านกาแฟตรงข้ามบริษัทนะคะครับ ผมจะ
นั่งรออยู่โต๊ะด้านในของมุมร้าน]

“ได้เลยค่ะ ขอบคุณอีกครั้งนะคะ” หญิงสาวกล่าวขอบคุณ ขณะที่อีก
ฝ่ายได้วางสายลงหลังจากที่พูดจบ

สวรรค์ยังไม่ใจร้ายกับเธอ...ขอบคุณจริง ๆ โชคดีที่ยังไม่ตัดสินใจซื้อเครื่องใหม่ไปเมื่อวาน ไม่อย่างนั้นคงจะเสียดายแย่ ลูणाวางโทรศัพท์ลงแล้วเดินกลับเข้าไปในห้องครัว ทำอาหารมือเที๋ยงอย่างมีความสุข จนเสร็จเรียบร้อย พอดีกับที่ได้ยินเสียงประตูและเสียงรถ จึงรู้ว่าพี่สาวได้กลับมาแล้ว

หญิงสาวนำอาหารออกมาจัดวางบนโต๊ะก่อนเงยหน้าขึ้นมองใบหน้าของพี่สาวด้วยความตกใจ

“พี่รัก...ไปทำอะไรมา”

ถลันนันทน์มองด้วยสายตาที่สับสนมากกว่าจะพูดออกมาได้ แค่เธอมีสติขับรถกลับมาบ้านได้ก็ถือว่าดีมากแล้ว มันจะมีอะไรที่แย่มากกว่านี้อีกไหม ?

“แกทำอะไรกินบ้าง” ถลันนันทน์เปลี่ยนเรื่องสนทนาทันที วางของไว้ที่โต๊ะแล้วเดินไปล้างมือ ก่อนมานั่งรับประทานอาหารเช้า ๆ ไม่ปริปากพูดอะไร

“เป็นอะไรหรือเปล่า ?”

ไม่มีคำตอบจากคนที่นั่งฝั่งตรงข้ามจนกระทั่งเสียงของช้อนและส้อมวางลงกระทบจานกระเบื้องอย่างดัง ทำให้ลูणाที่นั่งก้มหน้ารับประทานอาหารอยู่เงยหน้าขึ้นมองทันที

“ยัยจอม พี่กำลังจะแต่งงาน”

“หา !” แทบสลักข่าวเลยทีเดียว หญิงสาวยกมือขึ้นลูบหน้าอก หยิบน้ำขึ้นดื่มแล้วส่งสายตามอง “แต่งงานกับพี่อาร์ตหรือ ไหนว่าเลิกกันแล้วไง ?”

“เปล่า ไม่ใช่พี่อาร์ต”

“อ้าว แล้วใครล่ะ พี่ไปปิ้งผู้ชายที่ไหนมาอีก ?”

“ไม่ได้ปิ้ง แต่เสียตัวให้เลยต่างหาก” ถลันนันทน์พูดอย่างไม่ปิดบัง ลูणाอึ้งจนพูดไม่ออก หญิงสาวไม่รู้ว่าจะหัวเราะหรือทำหน้าตาอย่างไรดี “ละ...แล้วพี่ก็ตอบตกลงแต่งงานเนี่ยนะ !”

ถลันนันทน์พยักหน้าเป็นคำตอบ

“ผู้ชายคนนั้นเป็นใคร ทำงานอะไร เขานิastyดีไหม ?”

“พี่ก็ไม่รู้ว่าเขาเป็นใคร” ถลันนันทน์ตอบด้วยน้ำเสียงแผ่วเบาเพราะว่ารับปากไปแล้ว และคิดว่าคงไม่มีอะไรเสียหายหากอีกฝ่ายจะรับผิดชอบ

“แต่...เขาควมมีฐานะดีนะ”

เมื่อได้ยินก็ยิ่งยิ่งกว่าเดิม ลฎาภาพูดไม่ออกทีเดียว

“เรื่องนี้อ่าบอกที่บ้านนะ พี่อยากเก็บเอาไว้ก่อน”

“เดี๋ยวสิ ถ้าไม่บอกแล้วมารู้ทีหลัง...”

“ถ้าบอก...แกลองนึกภาพดูสิว่าจะเป็นอย่างไง”

ลฎาภายิ้มเจื่อน ๆ รู้ทันทีว่าหากโทร. บอกวันนี้พี่ชายคงนั่งเครื่องลง มาหาไม่เกินวันพรุ่งนี้แน่นอน อีกทั้งยังคงอยากจะพบหน้าผู้ชายคนนั้นด้วย และถ้าหากไม่ถูกชะตาด้วยแล้วละก็... “ตามใจละกัน จอมไม่ยุ่งเกี่ยวกับการ ตัดสินใจของพี่ แต่ถ้าคิดว่ามีความสุขก็ทำไป”

เปล่าหรอก...ไม่ได้มีความสุขสักนิด ไม่รู้สึกตื่นเต้นเหมือนงานแต่งงาน ที่เคยวาดฝันเอาไว้สักนิด

แค่ไม่มีอะไรจะให้เสียหายอีกแล้วต่างหากกับความรัก

“รู้แล้วนะ...อยู่กันไปเดี๋ยวก็รักกันเองแหละ” ถลัชนันท์พูด ที่จริงไม่ได้ เล่าว่าการแต่งงานมาจากความเต็มใจของเขาแต่เป็นผู้ใหญ่ที่จัดให้ต่างหาก

“ถ้าเป็นแบบนี้ก็ได้ก็ดีสินะ”

ถลัชนันท์ไม่ตอบเอาแต่ก้มหน้าก้มตาตักอาหารเข้าปาก ถ้าเป็นแบบนี้ ก็ดี เธอจะได้ไม่ต้องเสียเวลารักผู้ชายแบบบรรณนพมาถึงห้าปี !

เป็นเช้าอีกวันที่นั่งส่งอีเมลสมัครงานเช่นเคย จนกระทั่งเที่ยงทำเพียง แค่บะหมี่กึ่งสำเร็จรูปกิน แล้วเขียนจดหมายสมัครงานทางอีเมลไปหลายต่อ หลายที่ ส่วนมากมักจะตอบกลับมาว่ายังไม่เปิดรับพนักงานฝ่ายนี้เนื่องจากเต็ม อัตรา จนกระทั่งเกือบบ่ายสามหญิงสาวจึงรีบอาบน้ำเปลี่ยนเสื้อผ้าเพื่อออกไป รอดตามนัดกับชายที่เก็บของของเธอได้ในห้องน้ำ

ลฎาภาวี้งหน้าตั้งข้ามสะพานลอยมาทันทีที่ลงจากรถเมล์ เพราะ อุบัติเหตุการจราจรในช่วงเย็นเป็นเหตุทำให้มาสายกว่าเวลาที่นัด ไม่คิดว่าวันนี้ จะใช้เวลาเดินทางเกือบสองชั่วโมงกว่า เมื่อวิ่งลงจากสะพานมาแล้วหันหา กระจกร้านจัดแต่งทรงผมที่อยู่เบื้องหลังให้เข้าที่

เขายังจะรอเธออยู่ไหม ?

หญิงสาวสุดลมหายใจเข้าลึก ๆ ผลักประตูร้านเดินเข้าไปพลาทกวางดสายตามองไปยังมุมร้านที่เขานัดหมาย แล้วค่อย ๆ สาวเท้าเดินเข้าไปหา

“เอ่อ...ขอโทษนะคะ คือ...”

ให้ตายสิ ตอนนั้นก็ลืมถามชื่อไว้ด้วย ลูภาภายกมือขึ้นกุมขมับอย่างคาดโทษตัวเอง เมื่อได้ยินเสียงชายหนุ่มจึงหันมาและขยับตัวลุกขึ้นขณะที่หญิงสาวยังคงก้มหน้าอยู่

“สวัสดีครับ”

เมื่อได้ยินเสียงหล่อเอ๋ยทักทายลูภาภาก็รีบเงยหน้าขึ้นมองทันทีดวงตากลมกะพริบมองอยู่นานเมื่อเห็นชายหนุ่มยิ้มตอบกลับ

“เอ่อ...” หญิงสาวรู้สึกประหม่าอย่างบอกไม่ถูก สุดลมหายใจเข้าตั้งสติและขยับตัวนั่งลงที่ฝั่งตรงข้ามเขาก่อนกล่าวทักทาย “สวัสดีค่ะ”

เจตนิพัทธ์เรียกพนักงานแล้วสั่งเครื่องดื่ม ก่อนจะหันมาถามเธอเพื่อสั่งให้เช่นกัน ลูภาภานั้นตอบแค่น้ำเปล่าหนึ่งแก้วด้วยความเกรงใจ

“ขอบคุณนะค่ะที่ช่วยเก็บไว้ให้ ฉันคิดว่าจะไม่ได้คืนซะแล้ว”

หญิงสาวพูดกล่าวขอบคุณด้วยน้ำเสียงสั้นๆ

“ไม่เป็นไรครับ” เขาพูดพร้อมกับหยิบซองเอกสารและโทรศัพท์ส่งคืน

“ขอบคุณค่ะ” ลูภาภายิ้มมือหยิบซองตรงหน้าแล้วยิ้มให้ขณะที่เครื่องดื่มเพิ่งจะมาเสิร์ฟ

“มีคนลืมของคุณไว้หรือครับ”

อ่า...เป็นคำถามที่อยากจะลุกขึ้นแล้ววิ่งหนีไปไกล ๆ ทันที แน่แน่นอนว่าทำแบบนั้นไม่ได้ ลูภาภาก็ยิ้มหวานมองแบบเขินอาย ก่อนจะขยับตัวและโน้มใบหน้าเข้าไปใกล้ ๆ พร้อมกับกวักมือเรียกให้ชายหนุ่มโน้มใบหน้าเข้ามาหา

เจตนิพัทธ์เลิกคิ้วมองอย่างสงสัยแต่ก็ทำตามโดยดี

“คือว่า...” ลูภาภายิ้มอยู่ยาวนานเพราะไม่รู้ว่าจะพูดอย่างไร “คือว่า...มีคนหยิบของฉันไปผิดนะค่ะ” หญิงสาวแต่งเรื่องโกหกทั้งที่ในใจก็กล่าวขอโทษหลายครั้ง ถ้าจะให้พูดความจริงที่ว่าเข้าห้องน้ำผิดแล้วละก็...น่าอายจะตายไป

“เป็นแบบนี้เอง ดีนะครับที่ไปเจอซะก่อน”

“ค่ะ”

ลฎาภาผ่อนลมหายใจอย่างโล่งอกที่เขาไม่ได้ถามหรือสงสัยต่อ หากเป็นคนอื่นอาจจะถามว่าใครจะหยิบผิดไป หรือไม่คนนั้นอาจจะเป็นคนที่ได้เดินสวนกับเธอก็ได้ “เออ...แล้วเย็นนี้คุณพอจะว่างไหมคะ ? ฉันอยากเลี้ยงข้าวเป็นการขอบคุณ”

ชายหนุ่มยิ้มและยกมือขึ้นมองเวลาที่นาฬิกาข้อมือเป็นเชิงบอก อันที่จริงแล้วเขาไม่ใช่คนที่เก็บได้แต่เป็นเจ้านายต่างหาก และนี่ก็คือคำสั่งที่ให้นำของมาคืนให้

“วันนี้ผมมีธุระต่อ ไว้วันหลังแทนนะครับ”

“ได้ค่ะ ๆ” หญิงสาวตอบกลับในทันที

“ถ้าวันเรามาแลกเบอร์กันนะครับ” เจตนิพัทธ์พูดขึ้นพร้อมกับยื่นโทรศัพท์ให้หญิงสาวกดเบอร์

ลฎาภายักหน้ารับและกดเบอร์ไปอย่างไม่คิดอะไร เมื่อเสร็จแล้วก็ยื่นส่งให้เขา ไม่นานนักชายหนุ่มก็กดโทร. ออก

“นั่นเบอร์ของผม หากวันไหนว่างผมจะโทร. นัดคุณ” เจตนิพัทธ์ยิ้มให้เธอพลางขยับตัวลุกขึ้น “ฉันขอตัวก่อนนะครับ”

ลฎาภามองและขยับตัวลุกขึ้นตามด้วยเช่นกัน ก่อนจะนั่งลงเอื้อมมือหยิบโทรศัพท์แล้วบันทึกเบอร์ของชายหนุ่มที่เพิ่งโทร. เข้าไว้

“ตายละ ลืมถามชื่อ...” เธอ นั่งนิ่งอยู่นานเพื่อนึกชื่อพิมพ์สำหรับจำ แต่ในเมื่อไม่รู้จักเขาอย่างเป็นทางการก็ต้องบันทึกอะไรที่ทำให้นึกออกง่ายเอาไว้ก่อน

“แบบนี้ละกัน”

หลังจากที่บันทึกเบอร์โทรศัพท์แล้ว หญิงสาวก็กดโทร. ออกหาพี่สาว [ยัยจอม ! ทำไมไม่รับสายที่บ้าน นี่แกหาโทรศัพท์เจอแล้วหรือ]

ยังไม่ทันจะพูดเสียงปลายสายทำให้ต้องเอาโทรศัพท์ออกห่างจากหู

“หาเจอแล้ว นี่ก็จะโทร. มาถามว่าวันนี้จะกลับมากินมื้อเย็นไหม”

[ไม่นะ พี่มีนัดกับเพื่อน]

“งั้นก็ดีเลย จอมขี้เกียจทำเหมือนกัน” หญิงสาวตอบพลางเอื้อมมือหยิบน้ำเปล่าขึ้นดื่ม

[แค่นี้ก่อนนะ พีริบ]

เมื่ออีกฝ่ายพูดจบก็วางสายไป หญิงสาวได้แต่นั่งงออยู่ครู่หนึ่งก่อนจะถอนหายใจออกมาแล้วรีบหยิบของทั้งหมดเดินออกจากร้านไปทันที

เวลาผ่านไปนานเกือบชั่วโมง หลังจากซื้อของไปพาลงๆ ทว่าก็ไม่ได้เลือกซื้ออะไรมากมาย นั่นเพราะต้องประหยัดเงินในบัญชีประคองจนกว่าจะได้งานใหม่ทำ แน่่อนว่าถ้าหากเป็นแบบนี้ต่อไปอาจจะถูกพี่สาวส่งกลับไปอยู่ที่บ้านก็ได้ ลมหายใจถอนหายใจออกมาเดินมองหาร้านอาหารก่อนจะเข้าไปนั่งรับประทานเพียงลำพัง...

ถลันนั่งทักลอมตาซ้ายที่ขวาที่ เพื่อมองการสนทนาระหว่างชายหนุ่มและแม่ของเขานั่นโต๊ะอาหารมือเย็น แม้ว่าในร้านอาหารนี้จะหรูและแพงรสชาติอาหารเป็นที่รำลือ ทว่าเมื่อเธอตักเข้าปากแล้วกลับรู้สึกขมคอจนอยากจะอ้วกออกมา

ตอนนี้ทำเพียงแค่นี้และไม่เคยกล้าปรึกษาใครออกมาทั้งสิ้น ก้มหน้าตักกินโดยไม่รับรู้ความอึดอัดนี้ ความจริงแล้วเรื่องนี้ไม่ได้ใหญ่อะไรมากมายถึงขั้นต้องแต่งงานรับผิดชอบด้วยซ้ำ แต่เมื่อผู้ใหญ่ฝ่ายชายออกปากมาเอง...เธอก็ไม่คิดที่จะปฏิเสธ ที่สำคัญไม่ใช่แค่ครอบครัวเขาดูมีฐานะดีเท่านั้นแต่ยังรวยมากด้วย ถึงจะแต่งงานเพราะไม่ใช่ความรัก แต่ถ้าต่างคนต่างอยู่ไปเธอก็ยินดี

ในเมื่อไม่มีอะไรจะให้เสียหายอีกแล้ว ทั้งถูกแฟนนอกใจ ทั้งเสียครั้งแรกให้คนแปลกหน้า ไม่มีอะไรที่โชคร้ายและน่าเศร้าไปกว่านี้อีกแล้วเอาเป็นว่า...ปลงกับชีวิตแล้วกัน

“เอาเป็นว่าตกลงตามนี้นะ” ลมหายใจพูดขณะหยิบผ้าเช็ดปากเช็ดโดยที่ไม่สนใจหน้าและแววตาไม่พอใจของลูกชายแม้น้อย “ส่วนเธอ...เร็ว ๆ นี้จะทำเรื่องสู่ขอทางผู้ใหญ่อย่างเป็นทางการ ยังไงก็...”

“เออ...คือตอนนี้หนูอยู่กับน้องสาวแค่สองคนค่ะ” หญิงสาวพูดปิดเพราะไม่ต้องการให้ทางครอบครัวรู้เรื่องนี้

“แล้วญาติผู้ใหญ่คนอื่นล่ะ”

“ไม่มีค่ะ” ถลันนันทรีรีบตอบกลับทันที

“คุณแม่ครับ...”

“จ้ะเรื่องงานแต่นี้ ทางป้าจะเป็นฝ่ายจัดการให้เองแล้วกัน” ลภัสสรดาพูดแทรกโดยไม่สนลูกชายเลยสักนิด ความจริงแล้วหญิงสาวตรงหน้าก็ไม่ได้เป็นดังที่หวังไว้มากนัก เพราะเธอตั้งใจอยากจะให้ลูกชายเพียงคนเดียวแต่งงานกับลูกสาวบ้านที่มีฐานะเทียมกัน ทว่านั่นก็เป็นเรื่องยากไปเสียหน่อยเพราะศรันภทรไม่เคยยอมมานัดดูตัวตามที่บอก ถึงมาก็ทำเรื่องที่เกินคาดจนฝ่ายผู้ใหญ่รับไม่ได้ ครั้งนี้ถือว่าโชคเข้าข้าง แม้จะไม่ชอบเรื่องฐานะของฝ่ายหญิงแต่โดยรวมก็ถือว่าไม่ได้แย่มากนัก

“เอ่อ...ค่ะ” ถลันนันทรีตามน้ำอีกฝ่าย ทว่าในใจก็กลัวเรื่องที่ตามมาอีก

“ถ้าไม่มีอะไรแล้วผมขอตัวกลับก่อนนะครับ” ทันทีที่พูดจบศรันภทรก็ขยับตัวลุกขึ้นจากเก้าอี้

“จ้ะก็ไปส่งว่าที่ภรรยาของแกด้วยเลยละกัน จะได้รู้จักกันมากขึ้น” ลภัสสรดาพูดด้วยน้ำเสียงเรียบนิ่ง ทว่าสายตากลับจ้องมองและบอกเป็นเชิงสั่งว่าต้องทำ

“เอ่อ..ไม่เป็นไรค่ะ ฉันกลับเองดีกว่า” หญิงสาวพูดปฏิเสธอย่างเกรงใจ ทั้งที่จริงกลับคิดว่าหากต้องนั่งรถกลับกับเขาแล้วคงทำให้รู้สึกอึดอัดไม่น้อย แต่สุดท้ายแล้วก็ต้องนั่งรถมากับเขาจนได้ ถลันนันทรีได้แต่นิ่งเงียบตลอดทาง มีเพียงการบอกทางเป็นระยะ ๆ เท่านั้น จนกระทั่งรถเลี้ยวเข้ามาในซอยเกือบจะถึงหน้าบ้านชายหนุ่มก็หยุดจอดลง นั่นเพราะว่ามีรถอีกคันมาจอดขวางอยู่หน้าประตูบ้านก่อนหน้าแล้ว

ถลันนันทรีส่งสายตามองด้วยความตกใจเล็กน้อย มือและร่างกายสั่นเทาอย่างควบคุมไม่อยู่ แน่แน่นอนว่าไม่เคยลืมเลยว่ารถคันนี้เป็นของใคร

ผู้ชายแล้ว ๆ คนนั้นนั่นเอง...

ดวงตากลมมองด้วยความตกใจและสั่นเทา ถลันนันทรีสุดลมหายใจเข้าลึก ๆ ก่อนจะหันมองศรันภทรทันทีที่รถหยุดจอดลง แล้วผืนยิ้มหวานให้ชายหนุ่มตรงหน้าราวกับว่าไม่มีเรื่องอะไร

“ขอบคุณค่ะ” ทันทีที่กล่าวจบก็รีบหันตัวเพื่อเปิดประตูออก ทว่า...